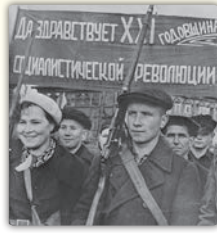

İşçi sınıfını iktidara taşıyan mücadele örgütleri ve yönetim organları: Sovyetler

Sovyetlerin ortaya çıkışı, oynadığı misyon ve devrimci harekete getirdiği yeni soluklar, Büyük Ekim Devrimi'nin şanlı mirasını oluşturmaktadır. Sovyetlerin Rus işçi sınıfı mücadelesi içerisinde doğan bir örgütlenme modeli olarak yüksel-

mesi ve işçi sınıfını iktidara taşıyan mücadele örgütleri olarak işlev görmüş olması Lenin önderliğindeki Bolşevik Parti'nin Marksizm'i Rusya'da dönemin siyasal sosyal koşullarını göz önüne alarak özgünleştirmeleri sonucu gerçekleşmiştir.

Ekim Devrimi demek proletarya devrimi demektir, proletarya devrimi demek işçi sınıfının devrimci diktatörlüğü demektir. Ve bu diktatörlük aşağıdan yukarıya işçi meclisleri-sovyetler aracılığı ile inşa edilmiştir. 99 yıl sonra Ekim Devri-

mi hâlâ işçi sınıfına iktidar olma bilincini işaret etmektedir. Emperyalist-kapitalist sistemin ebediliği haykırışları ile unutturulmak istenen bu gerçektir. Ki onlar için varlık yokluk, işçi sınıfı için ise insanlığın kurtuluşu sorununun özü budur.

s.12

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2016 / 42
11 Kasım 2016 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak1.net

Dinci-faşist düzeni ancak emekçi kitlelerin militan direnişi yıkabilir!

6

Erdoğan'ın Kürt hazımsızlığı

KHK'larla ülke yönetildiği bir yerde meclis işleyişine AKP'nin istediği şekilde devam edilmesi için istenen kılıf çok kolayca bulunur.

18

Metal TİS'leri ve sınıfa politik müdahale

Sınıf devrimcileri, 2017 MESS Grup TİS sürecini sınıfı politikleştirme/devrimcileştirme hedefinin bir boyutu olarak ele almalı,

22

İEKK'den emekçi kadınlara 25 Kasım çağrısı

İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları olarak sömürünün katmerlisini yaşayan, şiddetin her türüne maruz kalan kadınları da direnişe çağırıyoruz!"

Gericiliğin karanlığı ve emperyalizmin riyakarlığı

s.3

Halep-Musul-Rakka üçgeninde taktik savaşlar

s.4

Dinci-faşist düzeni ancak emekçi kitlelerin militan direnişi yıkabilir!

Sınıfsal temele dayalı her siyasal plan/proje diğer sınıf ya da sınıflara bir saldırıdır aynı zamanda. Devletin çıplak zoruyla hayata geçirilen egemen sınıfların bu planlarını bozmak da, ancak sınıf eksenli bir mücadele ile mümkündür. Saldırı nasıl burjuvazinin çıkarlarını esas alıyorsa, geri püskürtülmesi de ancak mızrağın ucunda olan işçi sınıfı ile emekçi müttefiklerinin meşru/militan mücadelesiyle olabilir. Verili koşullarda işçi sınıfı dinci-ırkçı ideolojilerin etkisinde olsa da, içinde yaşadığımız toplumda bu misyonu oynayabilecek başka bir sınıf veya toplumsal katman bulunmuyor.

Dinci-faşist rejimi tahkim etme sürecinde yolun sonuna yaklaşan AKP iktidarı, içine yuvarlandığı meşruiyet krizini devletin çıplak zoruyla dengelemeye çalışıyor. Sadece Kürt hareketine ve toplumsal muhalefete değil, kendisine biat etmeyen burjuva muhalefete bile saldırıya başladı. Anayasada yazılı olan sermaye hukukunu paçavraya çeviren iktidar, faşist zoru kullanma konusunda sınır tanımayacağını Cumhuriyet gazetesi ile HDP'ye yönelttiği saldırılarla dünya-aleme ilan etti.

Dinci-faşist iktidarın muhalif her sesi boğmak için tam bir histeriyle saldırması, burjuva ana muhalefet partisi CHP'yi bile taciz etmeye başlaması, doğal olarak toplumun ilerici kesimlerinin kaygılarını arttırıyor. Sermaye iktidarının dayattığı 'Ortaçağ karanlığı'nda boğulmamak için çıkış yolu arayışına giren toplumun ilerici güçleri, 'birleşik mücadeleyi' örgütlemeye arayışına girmiş görünüyor.

EMPERYALİZM, BURJUVAZİ, DİNCİ GERİCİLİK

Emperyalistlerle Türkiye burjuvazisi 1960'lı yıllarda dinci gericiliği toplumsal hareketin 'dalgakıranı' olarak kullanmaya başlamış, 12 Eylül 1980 faşist askeri cuntası döneminde bu işi sistematik bir hale getirmiş, 1990'lı yıllarda siyasal İslamcılarının ciddi bir güç olmalarını sağlamış, 2000'li yıllarda hükümete, ardından iktidara taşımıştır. AKP şefi T. Erdoğan'ın başkanlık sistemine dayalı dinci-faşist bir rejim kurma iddiasıyla ortaya çıkması, bu sürecin dolaysız sonucudur.

"Uygar batı" ile "modern burjuvazinin" sermaye iktidarını Ortaçağ artığı bir zihniyetin eline teslim etmeleri, kapitalist emperyalizmin hem derinleşen açmazlarını hem ultra gericiliğini ispatlamaktadır. Ülkeyi sermaye için 'sömürü ve kölelik cenneti' haline getirmek için fütursuzca saldıran bu iktidar, Ortadoğu'da devam eden hegemonya savaşında ise batılı emperyalistlerin aktif tetikçiliğini yapıyor; elbette sunduğu hizmetler karşılığında yağmadan pay istediğini de ulu

orta dillendiriyor.

'Siyaset yoğunlaşmış ekonomidir', dolayısıyla her siyasal akım ya da programın zorunlu olarak bir sınıfsal dayanağı da var. Dinci gericiliğin ideolojik zihniyetinden kaynaklı bazı öncelikleri olsa da, özünde büyük burjuvazi ile emperyalistler tarafından destekleniyor. AKP şefinin emperyalistler için de büyük burjuvazi için de 'karın ağrısı' haline geldiği bir gerçek. Ancak bu kadarı dinci gericilikten vaz geçecekleri ya da bazı kaprislerinden dolayı bu rejimi gözden çıkaracakları anlamına gelmiyor. Zira son tahlilde belirleyici olan sınıf çıkarlarıdır.

Devlet zorbalığının ayyuka çıktığı son gelişmelerin ardından bile, 'dolaylı onay' anlamına gelen 'kaygılıyız' türü açıklamaların pek ötesine geçmeyen sermaye kodamanları ile emperyalistlerin, dinci faşist rejimin tahkim edilmesini sınıfsal çıkarlarına uygun gördüklerine işaret ediyor.

DİKTATÖRLERİ KİM YIKABİLİR?

Sınıfsal temele dayalı her siyasal plan/proje diğer sınıf ya da sınıflara bir saldırıdır aynı zamanda. Devletin çıplak zoruyla hayata geçirilen egemen sınıfların bu planlarını bozmak da, ancak sınıf eksenli bir mücadele ile mümkündür. Saldırı nasıl burjuvazinin çıkarlarını esas alıyorsa, geri püskürtülmesi de ancak mızrağın ucunda olan işçi sınıfı ile emekçi müttefiklerinin meşru/militan mücadelesiyle olabilir. Verili koşullarda işçi sınıfı dinci-ırkçı ideolojilerin etkisinde olsa da, içinde yaşadığımız toplumda bu misyonu oynayabilecek başka bir sınıf veya toplumsal katman bulunmuyor.

Bu olgu, elbette birleşik mücadelenin önemini azaltmaz. Bu koşullarda faşist saldırganlığa karşı mücadelenin, direnişin özel bir önemi var. Dinci rejimin zorbalığına karşı direniş meşrudur, haklıdır, vazgeçilmezdir. İlerici, devrimci güçlerin birleşik bir direnişin örülmesi yönünde çaba harcaması da anlamlıdır. Yine de bu yönde yapılan çağrılar halen ciddi bir zaafı olduğunu belirtmek gerekiyor. Bu da işçi sınıfı ve emekçi kitleleri esas alan,

onları harekete geçirmeye öncelik veren, kitlelerin militan direnişini örgütlemeye odaklanan bir mücadele hattından yoksunluktur. Vurgulamak gerekiyor ki, maddi sınıfsal/toplumsal zeminine oturmayan bir mücadelenin kazanımla sonuçlanması mümkün değil. Bu noktadaki zaafın CHP gibi bir sermaye partisinden, İstanbul burjuvazisinden, hatta batılı emperyalistlerden medet ummak gibi yanılmalara yol açma riski de yüksektir.

Faşist diktatörlükler, burjuvazinin ekonomik ve siyasal krizleri aşmanın bir yolu olarak gündeme getirdiği yönetim biçimlerinden başka bir şey değildir. Bu çağda burjuvazinin ve emperyalistlerin desteğini almayan bir gerici diktatörlük olası değildir. Bu da diktatörlerin ancak ezilen sınıfların devrimci militan direnişiyle alaşağı edilebileceğini gösterir.

BİR KEZ DAHA MISIR VE TUNUS

Diktatörleri ancak militan kitle hareketlerinin yıkabildiğini gösteren pek çok örnek mevcuttur. En yenileri ise Tunus diktatörü Z. Abidin Bin Ali ile Mısır diktatörü Hüsnü Mübarek'tir. Bunlara H. Mübarek'in ardından "İhvanı (Müslüman Kardeşler) dikta" kurmaya heveslenen Muhammed Mursi'nin alaşağı edilmesini de ekleyebiliriz. Tunus-Mısır örnekleri, iktidarı tek elde toplamış, onlarca yıllık kökleşmiş diktatörlerin kitlelerin militan direnişleriyle nasıl alaşağı edilebildiğini gösteren görkemli deneyimlerdir.

Tunus-Mısır deneyimleri, kitlelerin meşru/militan direnişinin emperyalistlerle egemen sınıfları diktatörlerden vazgeçmeye mecbur ettiğini kanıtladı. Ancak bu görkemli isyanlar, işçi sınıfına dayalı devrimci önderlikten yoksun oldukları için diktatörlüğü yıkmaya muvafak olamadılar. Kitlelerin militan direnişi diktatörleri yıkmaya yeter, burjuvazinin siyasal iktidarının zor aygıtı olan diktatörlüğü ise, ancak devrimci önderliği etrafında kenetlenen işçi ve emekçilerin anti-emperyalist/anti-kapitalist isyanı yıkabilir.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2016/42 * 11 Kasım 2016 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşruiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tif. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak1.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Dinsel gericiğin karanlığı ve emperyalizmin riyakarlığı

İşbirlikçi tekelci burjuvazi adına ülkeyi yöneten AKP, başta Kürt halkı ve hareketi olmak üzere, işçilere, emekçilere, sola ve her türlü toplumsal muhalefete karşı dizginsiz bir kudurganlık ve zorbalık sergiliyor. Bu saldırganlığın 7 Haziran seçimlerinden hemen sonra başladığı biliniyor. 7 Haziran sürecinde başkanlık sistemi hayalini hayata geçirmek için çırpınmış, fakat hüsrana uğramıştı.

"Çözüm ve barış süreci" aldatmacasını kendisi için bir imkana çeviren ve yıllarca bunun yararlarını fazlasıyla gören AKP iktidarı, 7 Haziran seçimlerinin ardından "çözüm ve barış masasını" devirerek Kürt halkına karşı dizginsiz bir kirli savaş saldırısını başlatmış, 1 Kasım seçimlerinde ise arzuladığı sonucu elde etmişti. Tüm bunların AKP'yi daha da pervasızlaştırdığını ve ona yeni hamleler yapma olanağı sağladığını biliyoruz. 7 Haziran seçimlerinin ardından tırmanışa geçen devlet terörü dizginlerinden boşalarak yayıldı ve derinleşti. Emperyalist merkezlerin onay ve desteğiyle Kürt kentlerinin "terör" demagojisiyle aylarca bombalanarak yerle bir edilmesi, yüz binlerce insanın evini terk etmek zorunda bırakılıp, yüzlerce sivilin katledilmesi zorbalığın dehşet verici boyutları olarak yaşandı.

Rejim; zorbalığı ve saldırganlığı sistematik olarak tırmandırdı ve başarısız darbe girişimini ayrı bir imkana çevirerek zıvanadan çıktı. Bugün OHAL kapsamında çıkarılan KHK'lerle yönetilen, adeta yasa tanımayan, keyfi bir zorbalık ve terör rejimiyle yüz yüzeyiz. Erdoğan ve AKP'si devlet terörünü tırmandırmak dışında bir seçeneğe sahip değildir. 15 ajans, gazete ve derginin kapatılması, rektörlük seçimlerinin kaldırılması, Diyarbakır Büyükşehir Belediyesi Eşbaşkanları'nın tutuklanması, Cumhuriyet gazetesi yönetici ve yazarlarının tutuklanması, yine bir gece yarısı polis operasyonu ile meclisin üçüncü büyük partisi olan HDP'nin eşbaşkanlarını ve 8 milletvekilini hızlı bir yargılama sonrasında tutuklaması sözü edilen devlet terörünün ve keyfi bir zorbalığın son halkaları olarak yaşandı.

DIŞ VE İÇ POLİTİKADA SALDIRGANLIK

Türk sermaye devleti "Büyük bölge gücü" havalarda ve "yeni Oamanlılık" hayalleri çerçevesinde emperyalizmin taşeronu olarak Suriye'deki gerici iç savaşta en başından itibaren yer aldı. Ortadoğu halklarının başına emperyalistler tarafından musallat edilen IŞİD ile kirli ve

karanlık ilişkiler içinde oldu ve onu Esad rejimine ve Kürtlere karşı her yolla destekledi. ABD'nin hizmetinde bir tetikçi olarak Ortadoğu'da saldırgan ve mace-racı bir politika izledi. Geline aşamada AKP iktidarının izlediği dış politika hemen her alanda iflas etmiş, planları boşa düşmüş ve Suriye'de bir batağa saplanmış bulunuyor.

Suriye Kürtleri'nin kazanımlarını hedefleyen ve sözde "kahramanlıklara" konu olan Fırat Kalkanı operasyonu da üçüncü ayında bir batağa saplanmak üzere. Büyük gerilimlere konu olan Mosul operasyonunun ardından başlatılan Rakka operasyonuna YPG'nin katılması Türkiye'nin "kırmızı çizgi" olarak tariflediği Afrin ve Kobanê kantonlarının El Bab üzerinden birleşmesi olasılığını tekrar gündeme getirmiş oldu. Özetle Türkiye'nin içeride ve bölgede izlediği Kürt politikası tam bir açmaz içerisine düşmüş bulunuyor. Dolayısıyla AKP'nin ABD'nin Kürt politikasına teslim olmanın dışında pek bir seçeneği bulunmuyor. Bunun ise sermaye devleti payına yeni açmazlar yaratacağı ise açık.

Tüm bu gelişmeler AKP iktidarını daha da kanlı bir mecraya sürüklenmek ve "son terörist kalana kada" naraları eşliğinde kirli savaşı tırmandırmak zorunda bırakıyor. Erdoğan hükümetinin, Kürt halkının Rojava'daki kazanımlarını engelleme yönündeki müdahaleleri, içerideki muhalefeti ezme girişimiyle el ele gitmektedir. Her yol ve biçimler içinde Kürt halkının haklarını inkar eden ve onun kazanımlarını tasfiye etmeyi amaçlayan sermaye iktidarı, aynı zamanda işçi sınıfının bütün haklarını, kazanımlarını,

mevzilerini de birer birer söküp almaya, devrimci ve ilerici akımları ezmeye çalışmaktadır. Her alanda ve her açıdan zorlu bir döneme girilmektedir.

EMPERYALİST RİYAKARLIK VE BARBARLIK

ABD'li ve Avrupalı emperyalist odaklar Cumhuriyet gazetesine, belediyelere ve HDP'ye yönelik zorbalığı ve tutuklamaları kınadılar ve sözde "büyük bir endişeyle" karşıladılar. ABD emperyalizmi, "Türk hükümetinin HDP liderlerini ve diğer milletvekillerini tutuklayıp, internete erişimi engellemesi dost ve müttefik olarak bizi derinden rahatsız etti" diye buyurdu. Emperyalizmin emrindeki BM, "Ancak yetkililerin attıkları adımların kabul edilebilirin ötesine geçmiş olabileceğinden endişe duyuyoruz" dedi. Gelişmeleri "şaşırtıcı" bulan Almanya, Türk hükümetine, "HDP yöneticileri ve partinin diğer üyeleri ile ülkedeki tutuklu diğer kişilerin adil şekilde yargılanması için" çağrıda bulundu. Fransa, Türkiye'yi "hukukun üstünlüğü ile basın özgürlüğü de dahil olmak üzere temel hak ve özgürlüklere saygı duymaya" çağırdı. AB, endişesini, AP ise Türkiye'nin "çizgiyi aştığını" dile getirdi.

Tüm bunların ikiyüzlülükten ibaret olduğunu, tarihin en barbar emperyalist odakları olan bu haydutların hak ve özgürlüklerin, adalet ve hukukun düşmanı olduğunu biliyoruz. Hak, adalet ve özgürlük gibi konularda ABD ve batılı emperyalistlerin konuşma hakkı yoktur. Onların bu konularda sadece tarihsel değil, güncel sicilinde de barbarlık yazılıdır. Emperyalistler her zaman ve her yerde

özgürlük değil, sadece egemenlik ve kölelik peşinde koştu. Kapitalist emperyalizmin bütün bir tarihi bunun tanığıdır. Dünya üzerindeki acımasız hakimiyetlerini korumak için dört bir yanında hakları gasp edip özgürlükleri boğan bizzat emperyalistlerdir. Halklara büyük sosyal, siyasal ve manevi acılar yaşatan, faşist rejimleri ve çürümüş diktatörlükleri iş başına getiren, onları koruyan ve destekleyen de onlardır.

Kendi emperyalist hakimiyeti uğruna en gerici, en ilkel, en vahşi Ortaçağ akımlarını, El Kaideler'i IŞİD'leri bizzat yaratan, eğitip yetiştiren ve halkların başına bela eden de, bizzat ABD'nin başını çektiği emperyalist odaklardır. "Teröre karşı önlemler" adı altında demokratik hakları sistemli bir şekilde budayarak polis devleti uygulamalarını Avrupa çapında yaygınlaştıran, olağanüstü haller ilan eden, yabancı düşmanlığını körükleyip, faşist akımların alttan alta desteklenip güçlenmesinin yolunu düzleyen de Avrupalı emperyalistlerdir. Türkiye'deki kanlı faşist darbelerin, on yıllar boyunca Kürt halkına karşı uygulanan zalimliği ve imhaların, zindanlarda işlenen sayısız vahşi katliamların, ezilen mezheplere ve azınlıklara karşı sergilenen barbarlıkların, her türlü zulmün ve zorbalığın gerisinde de bu aynı emperyalistler vardı.

Tüm bu nedenlerle işçi sınıfı ve emekçi kitleler arasında anti-emperyalist bilinci sistematik olarak geliştirmek, sermaye devletinin toplumsal yaşamdaki zorbalığına ve dış politikadaki saldırgan ve savaşçı politikalarına karşı mücadeleyi emperyalizme karşı mücadeleyle birleştirmek özel bir önem taşıyor.

Halep-Musul-Rakka üçgeninde taktik savaşlar

Emperyalist güçlerin başta Suriye ve Irak olmak üzere, Ortadoğu'da yürüttüğü savaş ve saldırganlık politikası gide-rek daha da yıkıcı boyutlar kazanıyor. 2015 yılında Rusya'nın, Suriye rejiminin yanında doğrudan savaşa katılarak bölgede etkin bir güç olarak öne çıkması ABD emperyalizminin hesaplarını bozdu. Halep'e operasyon önceliğini Rusya-Esad ittifakına kapıran ABD, bu durumu Musul ve peşinden Rakka operasyonunu başlatarak dengelemeye çalışıyor.

SIRTLANLARIN BOĞUŞMASINA BAĞLANAN UMUTLAR

Türk sermaye devleti Suriye'ye dönük politikasını daha en başından itibaren ABD emperyalizminin başını çektiği koalisyon güçlerinin bölgesel yönelimlerine yanıt verecek temelde şekillendirdi. Bölgedeki gerici çatışmaların açık bir tarafı olarak yer aldı. Libya'nın talan edilmesinden umduğunu bulamayan savaş tacirleri, beklentilerini Suriye'nin yıkımı üzerinden elde etme hayalleri kurdular. Suudi krallığı ve Katar'la kurdukları üçlü şer eksenini üzerinden, din savaşlarını kışkırtarak Sünni bir odak olacaklarını hesapladılar. IŞİD gibi çetelerle birleşerek savaşı ve terörü yaygınlaştırdılar. Hesapları tutmayınca uzunca bir süre arafta kaldılar, efendileri gözündeki inandırıcılıklarını yitirerek tam bir yalıtılmışlık sürecine girdiler.

Türk sermaye devleti, Rusya'nın bölgeye yerleşmesiyle birlikte kızışan ABD-Rusya çatışmasını kendi adına imkana dönüştürmek için saldırganlıkta gemi azya aldı. İktidarını kaybetmemek ve sağlamlaştırmak için milliyetçi-dinci histeriyi kışkırtmaktan başka bir seçeneği kalmayan Erdoğan orduyla tam bir uyum moduna geçti. Kürt halkına karşı yürütülen çok yönlü savaşı, Cerablus işgali ile birleştiren sermaye devleti, bu kirli hesaplarına Musul'un fethiyle daha da yaklaşacaklarını düşünüyordu.

EVDEKİ HESAP ÇARŞIYA UYMUYOR

Halep operasyonunda önceliği kapayan Rusya-Esad ittifakına karşı ABD, İran ve Irak'taki Şii milis güçleriyle Musul operasyonunu başlatarak Rusya'nın müttefiklerini yanına çekmeye dönük manevra yaptı. Türk devletini ise, Suriye'de bir miktar ilerleme alanı açarak yatıştırmaya çalıştı. Tayyip Erdoğan ve AKP'si durumun kendisini Rakka operasyonu için -aynı zamanda Rojava'nın işgali için- bir imkan saydılar. Bölgenin

şekillendirilmesinde oyunkurucu olacağını yeniden zirvalamaya başladılar. Musul'da denklem dışı kalınca hesapları bir kez daha altüst oldu. El Bab'a ilerleme durduruldu, Rakka operasyonunda ise tamamen devre dışı bırakıldı. Her söylediğini yalamakla ünlü, hiçbir inandırıcılığı kalmayan Erdoğan, Kürdistan'a asker ve panzer sevkıyatı yapıp ülkeyi savaş modunda tutarak, 'çevremiz düşmanlarla sarıllı' demagojisi üzerinden dinci-milliyetçi histeriyi canlı tutmak için içeriye yönelik saldırısının dozunu arttırdı.

ABD EMPERYALİZMİNİN "TAVŞAN KAÇ, TAZI TUT" KEYFİ

ABD ve NATO'nun kendileri adına çalışan Türk sermaye devletini kaybetme lüksü yoktur. Onlar, bölgede çözülmeyen ulusal, etnik, mezhepsel sorunları kendi politikalarının nesnesi yaparak etki alanlarını genişletmeyi amaçlıyor. Dinsel ve etnik saflaşmalar emperyalist politikalara ters düşmediği gibi, bu politikaların hayat bulması için oldukça kullanışlı bir zemin yaratıyor. Musul hareketinde Şii milislere alan açan ABD, Rakka operasyonunu da başını Kürt hareketinin çektiği Demokratik Suriye Güçleri'yle (QSD) başlattı.

Demokratik Suriye Güçleri Genel Komutanlığı, 6 Kasım günü yaptığı basın açıklaması ile "Fırat'ın Gazabı (Xezeba Fıratê)" adıyla IŞİD çetelerine karşı "Rakka'nın özgürleştirilmesi hamlesi" başlattıklarını bildirdi. Açıklamada şu ifadeler yer aldı: "Özgürleştirme hamlesi 5 Kasım

gecesi başlamıştır. Rakka Özgürleştirme Operasyonu QSD çatısı altındaki kahraman Kürt, Arap, Türkmen savaşçıları, YPG/YPJ savaşçılarının ve uluslararası koalisyon güçlerinin aktif katılımı ile başarılı bir şekilde tamamlanacaktır. Bir kez daha uluslararası güçler, DAİŞ çetelerinin işgali altında olan bölgelerin özgürleştirilmesi hamlelerinde yer alarak bu onurlu mücadeleye lojistik, askeri ve manevi destek sunarak katılmaya çağırıyoruz." Buraya yeniden döneceğiz.

ABD güdümünde 'Rakka'yı Özgürleştirme Operasyonu' başlatıldıktan sonra, ABD Genel Kurmay Başkanı Dunford 6 Kasım günü TSK Genel Kurmay Başkanlığı'nı ziyaret ederek Hulusi Akar'la görüştü. ABD tarafının talebi üzerine TSK Genelkurmay Karargahı'nda gerçekleştiği belirtilen görüşmeyle ilgili olarak Dunford'un ağzından, Pentagon'dan şu açıklama geldi:

"Koalisyon ve Türkiye, Rakka'nın ele geçirilmesi, elde tutulması ve yönetilmesi için uzun vadeli bir plan üzerinde birlikte çalışacak. Görüşme, uluslararası koalisyonun, Rakka'nın ele geçirilmesi aşamasına Türkiye ve Türkiye'nin ABD'nin planları hakkındaki perspektifi dahil edilmeden ilerlenmeyeceği yönündeki uzun vadeli sözünü pekiştirdi. Türkler, bunu yapacak doğru güçleri belirlemede yardımcı olacaklar."

Söz konusu habere göre, görüşmede ayrıca, Ankara'daki TSK Genelkurmay Karargahı'nda ABD'li üst düzey bir subayın görevlendirilmesi de kararlaştırıldı. Bu subay ABD Merkez Kuvvetler (CENT-

COM) Komutanı General Joseph Votel'e rapor vermekle görevli kılınmasına rağmen, Dunford "Bu konuda Türk müttefiklerimizle tamamen şeffaf olmak istiyoruz" demekten de geri kalmadı.

ABD, Türk sermaye devletine 'QSD ile bu operasyonu başlattık ama sizleri de unutmuyoruz, sabırla sıranızı bekleyin, zira bu savaş düşünüldenden çok daha uzun sürecektir' mesajı verdi. ABD Rakka operasyonunda çok daha güçsüz, dağınık, kendi içerisinde her an dağılma ve çatışma potansiyeli taşıyan güçler yerine, QSD'yi tercih ederek, Suriye ve Ortadoğu politikasında hiçbir çatlak sese yer vermek istemediğini göstermiş oldu. Bununla birlikte Türk sermaye devletinin Kürt korkusunu kullanarak onu hizada tutmayı amaçlamıştır. Tam da Pantegon açıklamasının yapıldığı 7 Kasım günü, Rusya Federal Askeri-Teknik İşbirliği Servisi Direktörü Aleksandr Fomin, bir açıklama yaparak Türkiye'ye hava savunma sistemi tedarik edilmesinin iki ülke arasındaki askeri iş birliğinin gündeminde olduğunu söyledi. Elbette bu tesadüf değildir. Tam bir işporta pazarı!

Demokratik Suriye Güçleri'nin Rakka operasyonunda emperyalist güçleri "lojistik, askeri ve manevi" açılardan desteğe çağırmaları, dahası Rakka operasyonu sonrası batı ile kurulacak ilişkilerin "stratejik mahiyet" kazanacağını belirtmeleri ise en hafif deyimle bir talihsizliktir. Zira bu operasyon da süren emperyalist savaşlar zincirinin sadece bir halkasıdır, halkları köleleştirme savaşının parçasıdır.

Düzeniniz de yasalarınız da yok hükmündedir!

İçinden geçtiğimiz günler her yönüyle olağan zamanlardan ayrı bir dönemi tarihe kaydediyor. Düzen, saldırganlıkta gemi aziya almış bulunuyor. Daha doğrusu kapitalist sistemde, devlet aygıtının nasıl sınırsızca ve fütursuzca kullanılabilmesine bir kez daha tanıklık ediyoruz. Bir kez daha; çünkü '71 faşist cuntasının, 12 Eylül askeri faşist darbesinin yarattığı imkânlar, devlet aygıtını elinde bulunduranlara nasıl bir zorbalık hakkı doğurmuşsa bugün yaşadıklarımız da öyledir.

Devlet sopasını elinde tutanların hayata geçirdiklerini '90'lı yıllardan ayıran özellik biraz da bu olsa gerek. O yıllarda bilindiği üzere "faili meçhul" cinayetler, sır gibi saklanan "bin operasyonlar", kaçırıp kaybetmeler eşliğinde sürdürülüyordu. Yani çoğunlukla bir kontrgerilla hukuku söz konusuydu. Yapılanlar devletin derinliğine gömülüydü. Şimdi ise bunlar daha çok açıkça yapılıyor. Devlet birimleri açıktan kontra faaliyetler yürütüyor. Mevcut burjuva hukuk rafa kaldırılarak, adına OHAL denilerek KHK'lar ile devlet terörü olağanlaştırılmaya çalışılıyor.

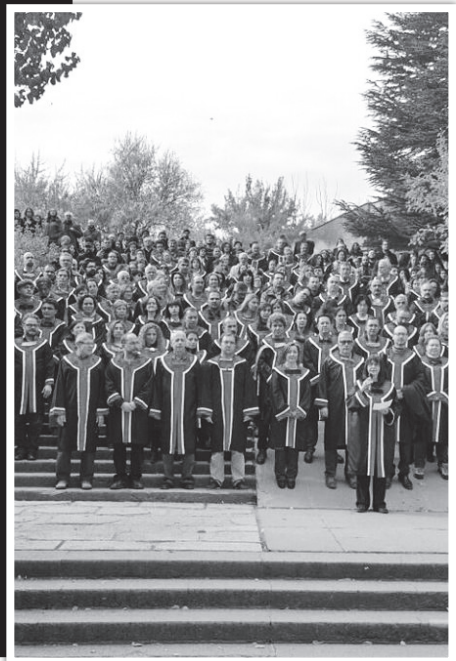
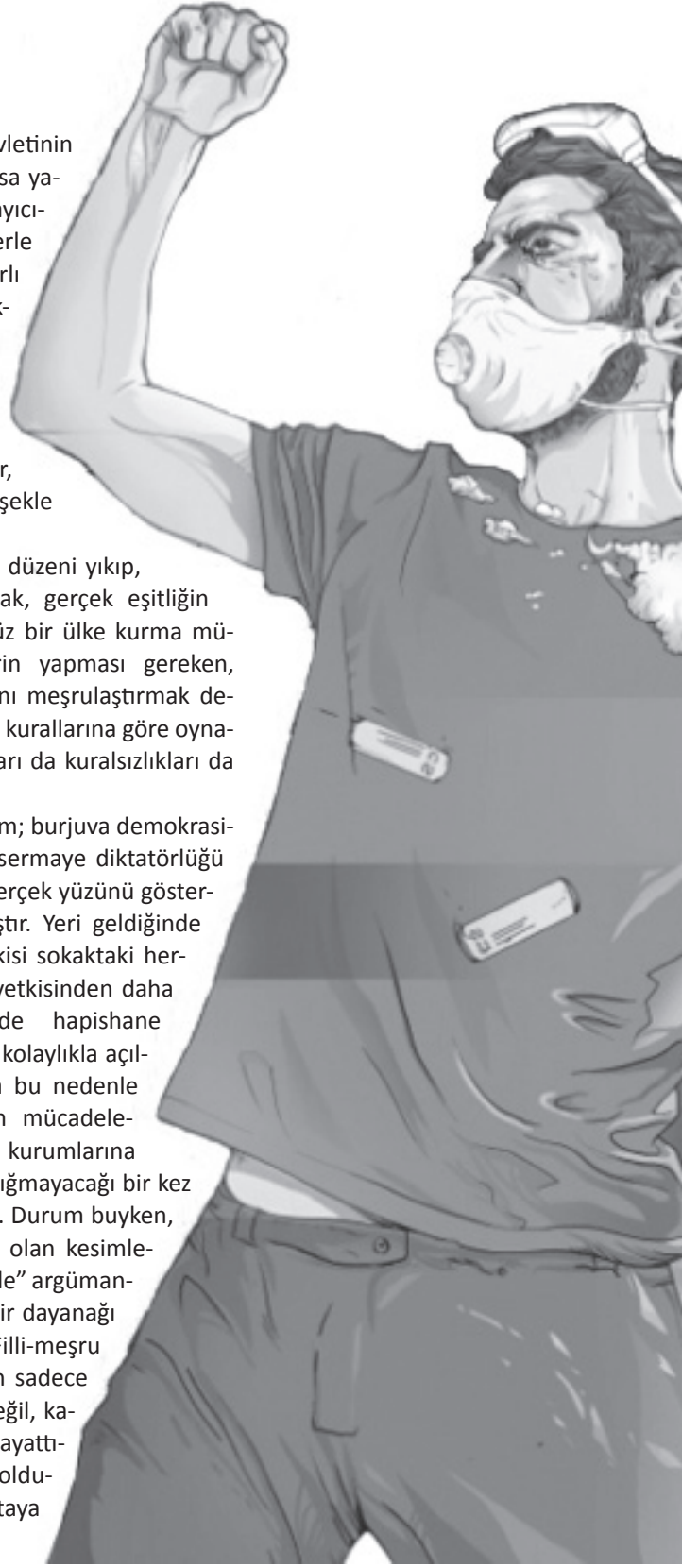
Gözetli-tutuklama, kayyım, kapatma furyası ile burjuva hukukun yazılı kuralları değil, sınıflar mücadelesinin toplumsal kuralları işliyor. Burjuvazi, sermaye devleti eliyle hayata geçirdiği saldırılarda yasa-hukuk tanımıyor. Sınıf iktidarını ve kapitalist-emperyalist sistem içindeki konumunu güçlendirmek, yağma ve rant imkanını arttırmak için ne gerekiyorsa onu yapıyor. Devlet maşasını elinde bulunduran AKP ve Erdoğan, düzen hukukunu yok sayıp, mevcut duruma yasaları uygun hale getirmek için hareket etti, ediyor. Yasaları yapan sınıflar mücadelesinde etkin olan güçtür. O yüzden şimdi kendilerini güçlü görenler yasaları, kendi ihtiyaçlarına göre yeniden yapıyor.

İşçi ve emekçiler, Kürt halkı, Aleviler, kadınlar ve gençler için zaten hiçbir itibarının olmadığı çokça yaşanmışlıkla belli

olan sermaye devletinin yasaları, bizzat yasa yapıcıları ve uygulayıcıları tarafından yerle bir ediliyor. Sınırlı anayasal haklar yok sayılıyor. "Parlamentar sistem", "reis" in iki dudağı arasında sakıza dönüyor, bir o şekle, bir bu şekle bürünüyor.

O nedenle, bu düzeni yıkıp, insanca yaşanılacak, gerçek eşitliğin olduğu, sömürsüz bir ülke kurma mücadelesi verenlerin yapması gereken, rejimin kurumlarını meşrulaştırmak değildir. Savaşı kendi kurallarına göre oynamayanların kuralları da kuralsızlıkları da geçersizdir.

Kapitalist sistem; burjuva demokrasi, aynı anlamda sermaye diktatörlüğü yine ve yeniden gerçek yüzünü göstermekten bıkmamıştır. Yeri geldiğinde bir seçilmişin yetkisi sokaktaki herhangi bir polisin yetkisinden daha azdır. İstendiğinde hapis hane kapıları onlara da kolaylıkla açılmaktadır. Tam da bu nedenle verilmesi gereken mücadelenin, bu düzenin kurumlarına da yasalarına da sığmayacağı bir kez daha görülmüştür. Durum buyken, saldırıların hedefi olan kesimlerin "yasal mücadele" argümanlarının herhangi bir dayanağı da kalmamıştır. Filli-meşru mücadele hattının sadece öznel bir tercih değil, kapitalist sistemin dayattığı bir zorunluluk olduğu bir kez daha ortaya çıkmıştır.

ODTÜ'lü öğretim üyelerinden açıklama

ODTÜ öğretim elemanları, artan baskı uygulamalarını kınamak ve rektörlük seçimlerini kaldıran 676 sayılı KHK'nın geri çekilmesi için basın açıklaması yaptı. Fizik Amfisi önünde 8 Kasım günü gerçekleştirilen açıklamada, yaşanan sürecin kaygı verici olduğu şu ifadelerle dile getirildi:

"Bugün ülkemizde demokrasinin sürdürülmesi için yaşamsal öneme sahip kurumlara, parlamentoya, yargıya, siyasi partilere ve basın-yayın kuruluşlarına kaygı verici siyasi müdahaleler yapıldığına tanık oluyoruz."

Bu sürecin üniversitelere yansımalarına ilişkin ise şunlar söylendi: "Sürecin üniversiteye yansımalarından biri, 29 Ekim 2016 tarihinde yayımlanan 676 No'lu KHK ile, üniversite yönetimlerinin belirlenmesinde öğretim üyelerine söz hakkı tanıyan rektörlük seçimlerinin yürürlükten kaldırılması olmuştur. 2547 sayılı YÖK yasasında tanımlanmış halini dahi yeterli görmediğimiz bu uygulamanın kaldırılmasını demokrasinin toplumsallaşması ve kurumsallaşması açısından kabul edilemez buluyoruz."

Üniversitelerin özerk olmasının önemine işaret edilen açıklamada bu özerkliğin eğitim-öğretim ve araştırma faaliyetlerinin toplum yararına ve bilimsel bir temelde yapılabilmesinin gereklerinden olduğuna vurgu yapıldı.

ODTÜ Öğretim Elemanları imzasıyla yapılan açıklama şu ifadelerle sona erdi: "ODTÜ'lü öğretim elemanları olarak talebimiz, demokratik, katılımcı, özerk, insan ve doğayla barışık üniversitedir. Bunun sağlanması için mücadele etmeyi topluma karşı bir sorumluluk ve görev kabul ediyoruz."

Cumhuriyet gazetesi yazar ve yöneticileri tutuklandı!

31 Ekim günü "PKK/KCK ve FETÖ/PDY adına suç işledikleri" iddiasıyla gözaltına alınan Cumhuriyet gazetesi yöneticileri ve yazarları 4 Kasım gecesi Çağlayan'daki İstanbul Adliyesi'ne sevk edildi.

Cumhuriyet Vakfı Yönetim Kurulu üyesi Hikmet Çetinkaya ve yazar Aydın

Engin adli kontrol şartıyla serbest bırakılırken Cumhuriyet Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Murat Sabuncu, Yayın Danışmanı Kadri Gürsel, Cumhuriyet Vakfı Yönetim Kurulu üyeleri Önder Çelik, Bülent Utku, Mustafa Kemal Güngör, Güray Öz, Hakan Kara, Musa Kart, Kitap Eki Genel

Yayın Yönetmeni Turhan Günay 5 Kasım sabahı çıkarıldıkları Nöbetçi İstanbul 9. Sulh Ceza Hakimliği tarafından tutuklandı.

Gazetenin muhasebe müdürü Güneli Özalp ve eski muhasebe müdürü Bülent Yener de serbest bırakıldı.

Erdoğan'ın Kürt hazımsızlığı

Pek çok farklı kesimin tepkilerine rağmen, HDP eş genel başkanları ve milletvekilleri tutuklandı. Bu saldırı, uzun süredir Kürt halkına yönelik süren imha ve inkâr politikalarının bir devamı olarak yaşandı. Bu şekilde, seçimlerde kullanılan 6 milyondan fazla oy fiilen geçersiz sayıldı. Geleneksel devlet politikasının devrede olduğu net olarak görüldü.

Kürt halkı için sembolik önemdeki isimlerin tutuklanması, belediyelere kayyım atanması, Kürt halkının iradesini kırıp teslim almayı, susturmayı hedefliyor. Bu tabloyu, OHAL uygulamaları, toplumsal muhalefetin tutuklamaları, yasaklamalarla susturulması, muhalif radyo ve TV'lerin kapanması, internet yasakları ile birlikte yürütülen diğer baskıcı politikalar tamamlıyor.

Bu son yaşanan tutuklamaların politik plandaki nedenleri arasında Ortadoğu'daki gelişmelerde Kürt hareketinin geldiği nokta da bulunmaktadır. Şu günlerde, Irak ve Suriye üzerinden yayılmacı politika güden, saldırgan politikalarla kükreyen Erdoğan ve AKP'si "oyun dışı" kalmanın derin hezimetini yaşamaktadır. Zira ne "YPG Fırat'ın batısına geçemez!" ne de "Haşduş Şa'abi Musul'a giremez!" söylemleri ciddiye alınmıştır. Şimdi de YPG'nin Rakka operasyonuna itirazını yüksek perdeden dillendirmesine rağmen YPG'nin liderliğinde Suriye Demokratik Güçleri (QSD) ile Rakka operasyonu başlamış, Türkiye operasyon dışında kalmıştır. Bu da Türkiye'nin bölgeye yönelik hesaplamalarını boşa düşürmüştür.

Kürt halkının Suriye'de etkinliği arttıkça, genel planda da dünya gündemine girdiğini bilen sermaye devleti, Türkiye Kürdistan'ındaki Kürtlerin de hem moral açıdan güçlenmesini hem de mücadele kapasitelerini büyütmesini istememektedir. Aynı şekilde Kürtler dünya kamuoyunda meşruiyet kazandıkça yaşadıkları sorunlar ve talepleri daha görünür olmaktadır. Kürt düşmanlığı üzerine politikasını oturtan Erdoğan ve AKP, dışarıda hezimet yaşadıkça içeriye vurmakta, tabii ki en çok da Kürtler bu ağır baskıyı yaşamaktadır. Kürtleri ezerek yürüttüğü politikanın milliyetçi-şoven kesimlerde oya dönüştüğü hesabıyla saldırganlıkta

KHK'larla ülke yönetildiği, anayasanın zaten çiğnendiği bir yerde meclis işleyişine AKP'nin istediği şekilde devam edilmesi için istenen kılıf çok kolayca bulunur. Bundan sonrasında, AKP'nin istediği doğrultuda bir meclis çoğunluğuna nasıl ulaşılacağını, tabiri caizse işin kitaba nasıl uydurulacağını ise yakında göreceğiz.

sınır tanımadan ilerlemektedir.

Öte yandan yaşananların, sermaye devletinin geleneksel Kürt politikasının sonucu olması yanında, mevcut düzen gemisinin başındaki Erdoğan AKP'sinin özel kirli hesapları olduğunu da belirtmek gerekmektedir. Zira HDP, gerek anayasa değişikliği gerekse başkanlık için meclis aritmetiğine önem veren Erdoğan'ın hesaplarını bozan bir konumdadır.

İlk olarak, 7 Haziran seçimlerinde, "seni başkan yaptırmayacağız" diyerek toplumsal muhalefetin önemli bir kesiminden destek alan HDP'nin 80 milletvekili ile meclise girebilecek bir konuma gelmesi meclis aritmetiğini değiştirmişti. Bu sayı AKP'nin tek başına hükümetini engelleyen, koalisyonun önünü açan ve Erdoğan'ın meydanlarda istediği 400 milletvekili istemini boşa düşüren bir sayıydı. Ki devamında kirli savaş politika-

larının azdırılmasıyla birlikte 1 Kasım'da seçim tekrarlatıldı. Ancak seçimlerdeki tablo, AKP'nin tek başına hükümeti elde etmesi dışında değişmemiş, HDP 1 Kasım seçimlerinde de barajı aşarak, MHP'yi de geçip 59 milletvekili ile meclise girmişti. Tabii ki bu koltuk sayıları da AKP'nin tek başına anayasayı değiştirme çoğunluğuna ulaşmasının önüne geçen bir tabloydu.

Bu tabloyu değiştirecek senaryolardan biri olarak, olası bir erken veya ara seçim ile birlikte Erdoğan'a gereken 367 çoğunluğu sağlamış bir AKP grubunu oluşturmak hedefi ifade edilmektedir. Bu tartışma HDP'li milletvekillerinin tutuklanmasıyla bir kez daha gündeme geldi. Yine HDP'nin meclisteki komisyonlara ve genel kurula katılmayacağını söylemesiyle, TBMM İç Tüzüğü'ne göre çeşitli huku-ki formüller gündeme getirilerek meclis

işleyişine, 3 parti ile nasıl devam edileceğine ilişkin tartışmalar basında sıkça yer almaya başladı.

KHK'larla ülke yönetildiği, anayasanın zaten çiğnendiği bir yerde meclis işleyişine AKP'nin istediği şekilde devam edilmesi için istenen kılıf çok kolayca bulunur.

Bundan sonrasında, AKP'nin istediği doğrultuda bir meclis çoğunluğuna nasıl ulaşılacağını, tabiri caizse işin kitaba nasıl uydurulacağını ise yakında göreceğiz.

Hangi seçenek olursa olsun bu tablo burjuva demokrasinin ne menem bir şey olduğunu gözler önüne sermektedir. 6 milyonun oyu bir çırpıda yok sayılabilmektedir.

Bu da Kürt halkının kendi kaderini tayin etmek için fiili-meşru mücadele yolu dışında gerçek bir seçeneği olmadığını bir kez daha göstermektedir.

Gebze'de siyasi tutsak bedenini ateşe verdi

Gebze Kadın Kapalı Hapishanesi'nde bulunan siyasi tutsak Zehra Epli, Kürt halkına yönelik saldırılara karşı 7 Ka-

sım'da bedenini ateşe vererek yaşamını yitirdi. Ankara Üniversitesi'nden Sur direnişine katıldığı bildirilen Epli, direniş

sırasında tutuklanmıştı. Ailenin kızlarının Kürtler üzerindeki baskı politikalarını protesto amacıyla bedenini ateşe verdiğini belirtti. Hapishane idaresinin kendilerini arayarak "kızınız intihar etti" iddiasında bulunduğunu ancak, kızlarının feda eylemi yaptığını ifade etti.

"Başka ulusları ezen bir ulus özgür olamaz!"

"Başka ulusları ezen bir ulus özgür olabilir mi? Olamaz."*

Erdoğan ve onun AKP'si öncülüğündeki sermaye devleti dizginlerinden boşalmış bir durumda savaş ve saldırganlığı tırmandırmakta, baskı ve devlet terörünü arttırmaktadır. İçinde buldukları çok yönlü iktisadi ve siyasal krizden çıkabilmek, kendisine yönelik tehditleri bertaraf edebilmek için bütün ipleri eline almaya çalışmaktadır. Bu politikalar gericiğin ve şovenizmin tırmandırılmasıyla, "terör" demagojisiyle desteklenmektedir. OHAL'in ilan edilmesiyle birlikte ilerici, muhalif güçlere yönelik sistematik saldırılar artmıştır. Halihazırda Kürt illerinde süren imha politikası, devlet terörü, katliamlar OHAL'le artmıştır. Son olarak Kürt illerindeki belediyelere kayyım atanması, HDP milletvekillerinin tutuklanması ile Kürt halkının özgürlük mücadelesine yönelik açık saldırılar devam etmektedir.

Bu saldırıların arka planında Türkiye'nin Ortadoğu'da elde edilecek ganimetten uzak tutulması, Musul ve Rakka operasyonlarının dışında bırakılması, ABD'nin Irak'ta ve Suriye'de Kürt hareketleriyle kurduğu yakın ilişkiler kadar; ülke içinde yeni anayasa, başkanlık sistemine geçiş, OHAL'le elde ettikleri imkânları kullanarak hakimiyetlerini pekiştirme hedefleri de vardır. Ekonomik krizin yıkıcı etkileri karşısında terör demagojisini kullanmak ve harekete geçebilecek muhalif güçleri erkenden ezmek de iktidarın he-

deflerindedir.

On yıllardır en temel hak ve özgürlüklerden mahrum bırakılan; katliamlar, köy yakmalar, fail-i devlet cinayetlerle baskı altında tutulan; işkenceler, tutuklamalar ile yıldırılmaya çalışılan Kürt halkıyla dayanışmayı yükseltmek, yalnızca kardeş Kürt halkının özgürlüğü için değil, Türk halkının da, işçi sınıfının da kurtuluşu için olmazsa olmaz bir tutumdur.

Lenin "*Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı' Anlayışı ve Kavramı Üzerine*" başlıklı makalesinde şu soruyu sormakta ve cevap vermektedir: "*Başka ulusları ezen bir ulus özgür olabilir mi? Olamaz. Büyük-Rus halkının özgürlüğünün gerçekleşmesi böyle bir zulme karşı savaşı gerektirmektedir. Ezilen ulusların hareketlerinin uzun zamandan beri süregelen bastırılmaları tarihi, bu zulüm lehine 'yukarı' sınıflar tarafından yürütülen sistemli propaganda, Rus halkının özgürlük davasının önünde, ön yargılar vb. biçiminde, koskoca engeller yaratmıştır... Bu önyargılara karşı sistemli bir savaşıma girişmedikçe, Büyük-Rus proletaryası kendi amaçlarına erişemez, özgürlük yolunu kendisine açamaz.*"

Bugün için Kürt halkı üzerinden ve Türkiye'de işçi sınıfı için var olan da tam olarak böylesi bir tablodur. Türk sermaye devleti kendi çıkarları için kardeş halklara yönelik zulmünü arttırmaktadır. Nasıl ki emperyalist güçler Ortadoğu'da halkların kanı üzerinden çıkar peşindeyse,

İsrail Siyonizmi Filistin halkını imhaya girişiyorsa, Türk sermaye devleti de aynı zulmü kardeş Kürt halkına yönelmektedir. Ve bunu da ABD ve İsrail gibi "terör" demagojisiyle, şovenizmle, zulme karşı başkaldırıyı gayri meşru ilan etmekle yapmaktadır.

Bu yüzden işçi sınıfı, emeğini sömüren, kendisini köleliğe mahkûm eden, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetine yaslanarak bize hükmeden sermaye düzenini yıkma devrimci hedefiyle işçi-emekçi iktidarına yürümelidir. İşçi sınıfı bu hedefe yürürken ezilen tüm toplumsal katmanları bir araya getirmek, onların taleplerini kendi sınıfsal talepleriyle birleştirmek zorundadır. "*Ama biz, her türlü milliyetçiliğe karşı savaşmazsak, çeşitli ulusların eşitliği uğruna savaşım vermezsek, o hedefe (sınıf hedefimize) doğru yol alamayız*" demektedir Lenin yine aynı makalesinde. İşçi sınıfının iktidar mücadelesinde, aynı anlama gelmek üzere kölelikten kurtuluşu ve özgürlüğü mücadelesinde milliyetçiliğe, şovenizme karşı mücadele çok önemlidir. Bu, bugün için Kürt halkına yönelik saldırıları birlikte göğüslemek, eylemli dayanışma içerisinde olmak, sanayi havzalarında "işçilerin birliği, halkların kardeşliği" şiarını ete kemiğe büründürmek demektir.

* Lenin, '*Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı' Anlayışı ve Kavramı Üzerine*

Kürt illerindeki belediyelere kayyımlar

Sermaye devletinin Kürt halkının iradesini tanımayarak DBP'li belediyelere atadığı kayyımlar, saldırıları kesintisiz olarak sürdürüyor.

Belediye başkanının görevden alındığı Şırnak Belediyesi'ne de kayyım atandı. İçişleri Bakanlığı'nın OHAL çerçevesinde çıkarttığı KHK ile kayyım atandığı belirtilirken, Şırnak Vali Yardımcısı ve İl Özel İdaresi Genel Sekreteri Turan Bedirhanoğlu belediye başkanlığı görevine getirildi.

Şırnak Belediye Başkanı Serhat Kadirhan bir süre önce, "terör" bahanesiyle açılan soruşturma gerekçe gösterilerek görevden alınmıştı. DBP'li Kadirhan, 2014 seçimlerinde oyların yüzde 59,6'sını alarak belediye başkanı seçilmişti.

Van'ın İpekyolu Belediyesi'ne 11 Eylül 2016'da kayyım olarak atanan Kaymakam Önder Can, ilçedeki 90 bin kişiyi icraya verdi. 285 bin nüfuslu ilçede, 90 bin kişi "emlak vergilerini ödemedikleri" gerekçesiyle kayyım tarafından icraya verildi. Ayrıca kayyım, atanmasının ardından ilk iş olarak belediyenin kadın, çocuk ve kültür çalışmalarını durdurdu. Çocuk kreşlerini dahi kapattı.

RENKLERE TAHAMMÜL EDEMEDİ

DBP'li Batman Belediyesi'ne atanan kayyım ise ilçedeki gökkuşağı renklerine tahammül edemedi. Belediye yönetimi tarafından gökkuşağı renklerine boyanan Atatürk Parkı'ndaki direkler, kayyım tarafından beyaza boyandı. Aynı direkler geçtiğimiz aylarda da gericilerin saldırısına uğrayarak yakılmış, sonrasında da belediye direkleri yine gökkuşağı renklerine boyanmıştı.

Belediye eşbaşkanı tutuklandı

Sermaye devletinin DBP'li belediyelere yönelik saldırıları devam ediyor. Şırnak'ın İdil İlçesi'ne bağlı Sırtköy Beldesi'nin belediye eşbaşkanı DBP'li Nuri Akman ve İdil Belediyesi Meclis Üyesi Adem Temiz geçtiğimiz hafta gözaltına alındı. Savcılık ifadeleri alınan DBP'liler çıkarıldıkları mahkeme tarafından tutuklandı. Varto Belediye Eşbaşkanı Sabite Ekinci de 9 Kasım'da tutuklandı.

HDP milletvekilleri tutuklandı!

Sermaye devleti HDP milletvekillerine dönük gözaltı ve tutuklama saldırısını devreye soktu. 4 Kasım günü milletvekillerinin evleri ve HDP Genel Merkezi basılarak milletvekilleri gözaltına alındı. Gözaltına alınan HDP milletvekillerinden Ziya Pir, İmam Taşçier ve Sırrı Süreyya Önder serbest bırakılırken, Selahattin Demirtaş, Figen Yüksekdağ, İdris Baluken, Leyla Birlik, Nursel Aydoğan, Gülser Yıldırım, Selma Irmak, Ferhat Encü, Abdullah Zeydan ve Nihat Akdoğan tutuklandı. Sebhat Tuncel de milletvekillerine dönük gözaltıları protesto etmek için yapılan eylemde gözaltına alınarak 6 Kasım günü tutuklandı. Milletvekilleri "terör örgütü üyesi olmak", "örgüt propagandası yapmak" gibi gerekçelerle tutuklanırken sevk edildikleri adliyelerde ortak savunma yaptılar. HDP'li vekillerin ortak savunmalarında, suçlamalara ilişkin sorulara cevap vermeyecekleri

belirtilecek, yargının tarafsız ve adil olmadığı savunularak "Ülkemizde yargının saygınlığı ayaklar altında iken düşmesiz olan cübbelerini iliklemeye çalışan böylece bir yargılamanın öznesi olmayı da asla kabul etmeyeceğim" denildi. Haklarında başlatılan soruşturmanın ve gözaltına alınmalarının "şaiyelerle dolu bir geçmişe sahip olan" Erdoğan'ın emriyle olduğu dile getirilerek "bu yargı tiyatrosuna figüran olunmayacağını" altı çizildi.

"SİYASİ FAALİYETİMİZİ ANCAK BİZİ SEÇENLER SORGULAYABİLİR"

Ortak savunmanın devamında ise şu ifadeler yer aldı: "Soracağınız hiçbir soruya cevap vermeyeceğim. Yapacağınız hiçbir yargılama faaliyetinin adil olacağına inancım yoktur. Benim buraya getirilmem bile hukuk dışıdır. Siyasetçilerin siyaset arenasındaki muhatapları yine

siyasetçilerdir. Yargı mensupları değildir. Bu anlamda sizler evrensel ve demokratik hukuk ilkelerine ve Türkiye'nin imzalamış olduğu aynı zamanda bir Anayasa hükmü de olan uluslararası anlaşmalara bağlı olması gereken yargı mensupları olarak siyasi oyunların ve tezgahların parçası olmayı reddetmelisiniz. Sizden hiçbir talebim ve beklentim yoktur. Siyasi faaliyetlerim nedeniyle ancak beni seçen halkım ve seçmenlerin siyaseten sorgulayabilir."

Selahattin Demirtaş ve Abdullah Zeydan Edirne F Tipi Hapishanesi'ne; Figen Yüksekdağ, İdris Baluken, Ferhat Encü, Gültan Kışanak, Fırat Anlı, Ayla Akat Ata ve Gülser Yıldırım Kandıra F Tipi Hapishanesi'ne; Ayla Birlik, Selma Irmak ve Nursel Aydoğan Silivri 9 No'lu Hapishanesi'ne konuldu.

HDP meclisteki faaliyetlerini durdurdu

Eş genel başkanlarının da aralarında olduğu 10 milletvekilinin tutuklanmasından sonra iki gün boyunca Diyarbakır'da toplantı halinde olan HDP Meclis Grubu MYK, toplantıda aldığı kararı açıkladı.

Diyarbakır'da basına açıklama yapan HDP Sözcüsü Ayhan Bilgen "Yasama or-

ganındaki çalışmalarımızı durdurmaya karar verdik" dedi.

Bilgen, "Yasama organındaki çalışmalarımızı durdurmaya karar verdik" diyerek neyi kastediyorsunuz" sorusuna "Türkiye bir iç savaşa sürüklenirken açık bir faşizm ortamında teknik hiçbir tartış-

ma yapacak durumumuz yok. Kurallar onlar tarafından çiğnendi. Bizim halkımız, bize verilen emanetle ilgili kararı vermektedir. Komisyonlara ve Genel Kurul'a katılmayacağımızı çok açık bir şekilde beyan ettik" yanıtını verdi.

Tutuklama protestolarına polis terörü

Sermaye devleti HDP milletvekillerini tutuklamasının ardından, tutuklamaları protesto eden kitlelere de saldırdı. 4 Kasım günü İstanbul'da Kadıköy, Sarıgazi, HDP il binası, Ankara'da Yüksel Caddesi'nde ve Antalya'da HDP'lilerin çağrısıyla kitleler bir araya gelirken, eylemlerde polis terör estirdi. "Dağın" dayatmalarıyla basın açıklamalarına saldıran polis çok sayıda kişiyi gözaltına aldı. Diyarbakır'da gözaltıların çıkarıldığı adliye önünde de saldırıya geçen polis, Aydın'da ise HDP Didim İlçe binasında yapılmak istenen basın açıklamasına engel oldu. Polis binaya baskın düzenleyerek 40'a yakın kişiyi gözaltına aldı. 5 Kasım günü Şişli Meydanı'nda yapılan eylem bitiminde de polis biber gazı, TOMA ve gaz bombası ile saldırıya geçerek gözaltı yaptı. Eylemde "Hırsız katil AKP!" sloganının atılmasına karşın da "Konusu suç teşkil eden slogan atılıyor. Müdahale ederiz" denerek tehditlerde bulunuldu. Polis ertesi gün açıklama yaparak Şişli başta olmak üzere İstanbul'da yapılan eylemlerde 99 kişinin gözaltına alındığını duyurdu.

3 GÜNDE 90 GÖZALTI

İzmir Emek ve Demokrasi Güçlerinin örgütlediği, HDP'li milletvekillerinin tutuklanmasına tepki eylemi 4 Kasım günü yapılmış ve polis saldırısı sonucu 57 kişi gözaltına alınmıştı. Gözaltılardan 56'sı iki gün sonra serbest bırakıldı. Yine 5 Kasım günü Alsancak'ta HDP'li milletvekillerinin tutuklanmasını protesto eden SGD ve DEVGÜÇ üyesi 12 kişi gözaltına alınmıştı.

İzmir'de 6 Kasım günü çok sayıda eve yapılan baskınlarda 9 kişi gözaltına alındı. Çimentepe'de ev baskınıyla gözaltına alınanlar İzmir Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldü. Karşıyaka'da YÖK protestosunda gözaltına alınan 12 kişi ile birlikte toplam 90 kişi gözaltına alındı.

İzmir'de 4 Kasım eylemlerinin gösterdikleri

4 Kasım sabahı HDP'li eş başkanların ve milletvekillerinin tutuklanmasıyla birlikte hükümetin muhalefeti bastırma politikasında yeni bir aşamaya girilmiş oldu. Kürt illerinde uzun bir süredir gerçekleştirilen çok yönlü baskı uygulamaları, katliamlar, işkenceler, insanları kentlerden sürmeler, siyasal yasaklar, belediyelere atanan kayyımların ardından HDP'li milletvekillerin tutuklanmasıyla Kürt halkına dönük saldırılar tırmanarak devam ediyor. Bu faşizan politikalara ve saldırılara karşı gelinen aşamada birçok ilde protestolar gerçekleşti. Yapılan her eyleme polis azgınca saldırdı, onlarca kişiyi gözaltına aldı, tutukladı.

Bizler de 4 Kasım günü önce saat 12.00'de Konak'ta HDP'nin örgütlediği eyleme ardından saat 18.00'de Emek ve Demokrasi Güçleri'nin Alsancak'taki çağrısıyla yapılan eylemlere destek verdik. Konak'ta refleksif yapılan ilk eylemde kitle her zamankinden daha kararlı ve coşkuluydu. Polis baskı kurmaya çalışsa da kararlılık sonucu çevik kuvvet yığınağı ve TOMA'lar karşısında basın açıklaması yapılmış oldu. Alsancak'taki eylemde ise kitle toplandığı sırada yoğun bir polis ablukası ile karşılaşıldı. Henüz eylem saati gelmeden Emek ve Demokrasi Güçleri'nden sözcüler ile polis arasında görüşmeler yapılıyordu. Çok daha sonra sözcünün polis şefine eylemin yapılmayacağını ve buradan dağılacaklarını söylediğini öğrenmiş olduk. Bu gerici pazarlık sürerken siyasi gençlik yapıları toplanarak yürüyüşe geçti ve ilk polis barikatını aşarak kalabalık kitleye ulaştı. Polisleri şaşkına çeviren bu tutum karşısında polisler saldırmaya başladı. Aralarında BDSP ve DGB'lilerin de olduğu 60'a yakın kişi işkence ve hakaretlerle gözaltına alındı. Burada polislerin pervasızca şiddetine tanık olduk. Bu sırada Emek ve Demokrasi Güçleri sözcülerinden biri kitleye dönüp 5 gün eylemsizlik kararı aldıklarını bildirdi. Bu karar hangi arada nasıl alındı orası muallak. Bu teslimiyetçi tutum ve vahşi polis saldırısı kitlenin ruh halini etkiledi.

Eylem çağrıcılarının geri tutumu ne-

deniyle kitle geri çekilmeye başladığında çevik kuvvet polisleri bir sokağın başını ve sonunu tutuyordu. Sıkışmış olan kitleye polis saldırmaya başladı. Yeterince direnç ve kararlılık gösterilmediği için gözaltına alındığımızda eylemciler daha çok panik ve korku halindeydi. Böyle bir eylemde gözaltına alınmanın tutuklama ile sonuçlanacağı düşüncesi bile iradenin kırılmasını kolaylaştırıyordu. Bağımsız ama ilerici insanlar dışında, söylemekte bir tereddüdümüz yok, polis terörüne karşı tutum alan yalnızca BDSP ve DGB'lilerdi. Henüz Güvenlik Şube'ye getirilmişken HDP il ve ilçe yöneticileri de içinde olmak üzere, herkes avukatlara yemek siparişleri vermeye başladı. Polisten insani ihtiyaçları talep ederken bile rica minnet halde davranılması son derece rahatsız ediciydi. Bizim açlık grevinde olduğumuzu söylememiz, örgütlü örgütsüz bütün eylemcilerde maalesef garipsemeyle karşılandı. Üç gün süren gözaltı boyunca bu garipseme sürdü, hatta zaman zaman provokatör diye anıldığımızı gördük (Hastane kontrolü sırasında attı-

ğımız sloganlar ve direniş tutumu örneğinde olduğu gibi). Polisin talimatlarıyla hareket edenler bizi devrimci-direngen tutumumuzdan vazgeçirmeye çalıştılar. Bizler polisle muhatap olmazken; diğer insanların sigara içmek, çay söylemek, gereğinden fazla yiyecek talep etmek için eğilip bükülmelerinin toplamda hepimizi polis karşısında düşürdüğü durum son derece vahimdir. Ayrıca İzmir'de işkenceyle anılan Kantar polis karakolunda gözaltındakilere karşı yapılan insanlık dışı muameleye rağmen orda bulunan yoldaşlarımız bu uygulamaya karşı teslimiyetçi bir tutum almak yerine kapı dövme eylemi yaparak polisi geri adım atmaya zorladı.

Yine parmak izi alınmak istendiğinde aynı tabloyla karşılaştık. Daha önceleri herhangi bir tartışma esnasında ortaya çıkan kameralar son dönemde neredeyse hiç yoktu. Bunun hukuk adına anlamı başka bir yerde duruyor. Örneğin parmak izi alma sırası bizlere ve ilerici birkaç kişiye geldiğinde işkence ile karşılaştık. Beş-altı polisin bir kişi üzerine yumula-

rak, hakaret, küfür, taciz ve ölüm tehditleri eşliğinde dakikalarca süren psikolojik ve fiziksel şiddete uğradık. Bir kadın yoldaşımız direnmeyi sürdürdüğü için, kadın polisler tarafından cinsel saldırıya uğrarken, bir yoldaşımız da bayılıncaya kadar boğulmaya çalışıldı. Parmak izinin ardından fotoğraf çekmeye gelindiğinde yine kaba şiddet eşliğinde işkence devam ettirildi. Fotoğraf çekilen alana yapıştırılan bayrağa bakmaya zorlanıp "bayrağa selam dur", "bismillah çek" dayatmaları ile tekrar tekrar darp edildik. Bu dayatma bizim gibi direnenler dışında kimseye uygulanmadı. Gözaltından bırakıldığımızda dayanışmayı büyütme bir yana dursun, sadece kendi insanlarını alan siyasetleri gördük.

Bu tablodan çıkarılması gereken iki temel sonuç olduğunu düşünüyoruz. Birincisi emperyalist paylaşım savaşlarının tırmandığı, kapitalizmin krizlerle boğuştuğu bu dönemde faşist uygulamalar giderek artacak. İkincisi ise tüm katliamlar, baskılar, yasaklamalara rağmen emekçi kitlelerde ve Kürt hareketinin tabanında direnme iradesinin kırılmadığıdır. Buradan hareketle dönemi kazanmak ve geleceği kucaklamak için; başta işçi sınıfının mücadelesini büyütme ve toplumun her kesimine, aynı zamanda Kürt halkına dönük saldırılara karşı eylemli dayanışma içinde olmak bugünün temel görevleridir.

İZMİR'DEN SINIF DEVRİMCİLERİ

İnternet erişimine engelleme

HDP'li milletvekillerinin tutuklanmasının ardından Facebook, Twitter, YouTube gibi sosyal medya sitelerine erişim kısıtlaması ve engellemeler devreye sokulmuştu. Sermaye devletinin

başbakanı Binali Yıldırım engellemele-
rin "güvenlik nedeniyle, tehlike geçince-
ye kadar" olduğunu söylemişti.

Bilgi Teknolojileri ve İletişim Kurumu
(BTK) tarafından operatörlere gönde-

rilen bir talimat ile internete alternatif erişim sağlayan VPN servislerinin kapatılması istendi. VPN servislerinin kapatılmak istenmesiyle, uygulanan internete erişim engellemesinin aşılmasının amaçlandığı ifade ediliyor.

Erişim kısıtlaması tutuklamalardan birkaç gün sonra kaldırıldı.

Saldırıların arkasında emperyalizm ve işbirlikçi büyük burjuvazi var

AKP iktidarı işçi ve emekçiler ile bölge halklarını hedef alan saldırgan politikalarını gün be gün tırmandırıyor. AKP'nin içeride ve dışarıda yürüttüğü saldırgan politikalarda bu denli ısrar etmesinin gerisinde ise, öncelikle kendi gerici ve karanlık iktidarını sağlama alma arzusu yer alıyor.

SERMAYENİN "İSTIKRAR" ARAYIŞI VE SOSYAL YIKIM SALDIRILARI

AKP iktidarı yakın döneme kadar dış borç ve sıcak paraya dayalı bir "ekonomik istikrar" tablosu çizmeyi başardı. "Türkiye ekonomisini iyi götürüyor, sürekli büyütüyor, Türkiye IMF'ye avuç açmaktan kurtuldu" vb. propaganda eşliğinde işleri bugüne kadar idare eden AKP, gelinen yerde yolun sonuna yaklaşmış bulunuyor.

Zira dış borç fazlasıyla büyümüş, ekonominin dengeleri iyiden iyiye bozulmuş durumda. Hali hazırda kırılğan bir zemine sahip olan Türkiye ekonomisi ciddi bir krizle yüz yüze. Mevcut siyasal gelişmeler ise ekonomi alanında ciddi dalgalanmalara sebep olmakta, sermaye için güven vermeyen bir tablo ortaya çıkarmaktadır. Özellikle savaş politikaları ve bunun gerektirdiği bütçe, Türkiye ekonomisi açısından bir diğer önemli sorun alanını oluşturuyor.

Bu gelişmelerin farkında olan gelecekte burjuva çevreler acilen ekonominin toparlanmasını ve sermayenin ihtiyaç duyduğu istikrar tablosunun sağlanmasını istiyor. AKP iktidarının ise sermayenin ihtiyaç duyduğu "istikrar" ortamını

yaratabilmesi için pek bir alternatifi yok. Elbette krizin faturasını ağır bir şekilde emekçilere ödetmek dışında. Bu nedenle sermaye çevreleri döne döne hükümetin masasında duran çok yönlü sosyal yıkım programının bir an önce hayata geçirilmesini istiyor.

Darbe girişimini fırsata çeviren AKP iktidarı ise, yarattığı baskı ortamı içerisinde sosyal yıkım programını bir bir hayata geçirmeye başlamış bulunuyor. Bu kapsamda önce kiralık işçi büroları uygulaması devreye sokuldu. Bu adımı Bireysel Emeklilik Sigortası saldırısı izledi. Şimdi de sıra kıdem tazminatı hakkının gaspına gelmiştir.

SALDIRGANLIKTAKI VE MACERACILIKTA AKP YALNIZ DEĞİL

Dinci-gerici AKP iktidarının tam bir acımasızlıkla sürdürdüğü saldırganlık ve savaş politikaları sadece onun karanlık hedeflerine ulaşma ihtiyacı ile açıklanamaz. AKP şahsında cisimleşen gerici-saldırgan politikalar, her şeyden önce emperyalist güçlere ve sermayeye hizmet etmektedir. Emperyalistler ve kimi sermaye çevreleri zaman zaman AKP'nin "aşırılıklarına" tepki gösterebilirler de, kendilerine sunduğu hizmetten fazlası ile memnun bulunuyorlar.

Çünkü AKP iktidarı, sadece kendisine

yakın bir sermaye kliğinin değil fakat tüm kesimleriyle büyük burjuvazinin dolaysız çıkarlarının bugünkü temsilcisidir. AKP bir yandan kendi hedeflerine yürürken ve bizzat kendisinin temsil ettiği sermaye çevrelerini ihya ederken, öte yandan da emperyalistlerin ve bütün bir sermayenin ihtiyaçlarına yanıt veren adımlar atmaktadır.

Bu nedenle, AKP iktidarını hedef alan bir mücadele, emperyalizme ve tüm kesimleri ile işbirlikçi büyük burjuvaziye karşı mücadeleden ayrılmaz. Bazı sermaye kliklerinin dinci-faşist AKP iktidarından daha fazla yararlanması, bu genel gerçeği değiştirmemektedir.

"Milli" olmak bu olsa gerek

Bilindiği üzere bu düzende sömürücüler tarafından ya din tüccarlığı yapılmıştır, ya da "vatan, millet" demagojisi. Ancak her ikisini de aynı anda başarıyla yapabilmek AKP'ye özgüdür. Sömürü üzerine kurulu olan kapitalist sistemi ayakta tutabilmek, olası bir direnişi bölüp parçalayabilmek ve yolundan saptrabilmek için düzen siyasetçilerinin buna ihtiyacı vardır.

Son zamanlarda Erdoğan'ın ne kadar "millici" olduğuna şahit olmaktadır. Savunma sanayiinde "milli tank", "milli uçak", "milli İHA" derken 15 Temmuz sonrasında, Fethullah Gülen ve ABD arasındaki ilişki yeniymiş gibi, birden için içindeki ABD parmağı ortaya çıkmış

ti. (Başta Orta Asya olmak üzere, çeşitli ülkelerde CIA okulu gibi çalışan Gülen okulları daha önce bilinmiyormuş gibi...)

Fakat birkaç gün önce gözlerden saklanmaya çalışılan bir şey daha yaşandı. Artık Türk genelkurmayında, ABD'li bir üst düzey askeri yetkili görev icabı bulunacak. ABD Genelkurmay Başkanı Joseph Dunford'ın Türkiye ziyareti sırasında, mevkidaşı Hulusi Akar'la yaptığı görüşmenin ardından, "CENTCOM Komutanı Votel'e rapor verecek üst düzey bir ABD'li yetkilinin Türkiye Genelkurmay Başkanlığı'nda görevlendirilmesi" konusunda anlaşığı açıklandı. Akıllara ister istemez "bu ne yaman çelişki" sözü geliyor. Darbe girişiminde parmağı oldu-

ğunu iddia ettiği ABD'nin genelkurmayından bir üst düzey görevliye Türk genelkurmayının kapısını açacaksınız. Sonra da "milli şu, milli bu" diyeceksiniz! Kim inanır?

Türkiye'nin NATO gibi emperyalist askeri kuruluşlarla ilişkisi Kore Savaşı'ndan beri biliniyor. Yakın zaman önce Rus uçağı düşürüldüğünde, Türkiye'nin hızlıca NATO'yu yardıma çağırması da unutulmuş değil. O NATO için neler yapılmadı ki, hangi insanlık suçlarına, işgallere ortak olunmadı ki!

Ekonomik olarak da Türkiye'nin ne kadar bağımsız olduğunu, her iç ve dış siyasal krizde yükselen dolar ve avronun Türkiye'ye etkisinden herkes kolaylıkla görüyor. Keza IMF ve Dünya Bankası gibi emperyalist kuruluşlarla ilişkisi de ortada. Vaktiyle imzalanan GATS anlaşması

ile tarım politikasının nasıl emperyalist tekellerin çıkarına göre şekillendiğini anlatmaya da gerek yok. Zaten o kadar "milli bir tarım politikası" var ki ülkede artık yerli tohum kullanılmıyor. Askeri alandaki yerli üretim aldatmacası da bir başka mesele!

Sözün kısası Türkiye'nin durumu, her adımının ve icraatının "milli" olduğuna işçi ve emekçileri inandırmaya çalışan işbirlikçi bir ülkeyi göstermektedir. Kapitalist-emperyalist sistemde başka türlü de olamaz zaten. 16 Şubat 1969 tarihinde Beyazıt Meydanı'nda 6. Filo'yu protesto eden devrimci öğrencilere saldırıp iki öğrenciyi katleden Milli Türk Talebe Birliği (MTTB) ne kadar milliyse, bugün talebelikten mezun olup hükümet olanlar da dahil, bu devlet o kadar "milli"dir.

10 Ekim Ankara Katliamı davası

Geçtiğimiz yıl 10 Ekim'de Ankara'da yapılmak istenen "Emek, barış ve demokrasi" mitinginde gerçekleşen bombalı saldırı ve katliama ilişkin dava 7 Kasım'da Ankara 4. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülmeye başlandı. Aynı gün Diyarbakır'da Kobanê eylemleri sırasında Yasin Börü'nün ölümüne ilişkin dava da burada görülürken Osmanlı Ocakları ve AKP'lilerin davaya çağrı yaptığı ve 10 Ekim davası için gelenlerle karşı karşıya gelmemeleri için polisin önlem aldığı iddia edildi.

Katliam davasına girilmeden önce aileler ve ilerici güçler adliye önünde basın açıklaması yaparken adliye girişinde arama dayatmaları nedeniyle girişlerde yığılma ve izdiham yaşanırken, tepki gösterenlere yönelik polisin provokatif tutumu dikkat çekti. Avukatlarla polis arasında kısa süreli tartışma oldu.

SANIKLARI KORUMAK İÇİN ONLARCA ASKER

Ardından katledilenlerin ailelerinin, avukatların da içerisinde olduğu davayı izleyenler duruşma salonunda yerlerini aldı. Sanıklardan bir kısmı duruşmaya getirilirken bir kısmının da SEGBİS sistemiyle duruşmaya katılacağı bildirildi.

Savcı ile birlikte sanıkları korumak üzere onlarca askerin salona girmesine aileler ve davayı takip edenler alkışlarla tepki gösterdi. SEGBİS ile katılacak sanıkların mahkeme salonuna bağlantısı sağlanmadığı için duruşma bir türlü başlayamazken, duruma tepki gösteren ailelere polis "šov yapmayın" diyerek çıkıştı. Bunun üzerine ise gerginlik büyürken polis salon dışına çıkartıldı.

SANIKLARA ATANAN AVUKATLARDAN ÇEKİLME TALEBİ

Duruşma başlarken sanıklara CMK sistemi üzerinden zorunlu müdafî ola-

rak atanan avukatlar çekilme talebinde bulundu. Müşteki avukatlar, duruşmaya SEGBİS ile Antep Cezaevi'nden katılan sanıkların da mahkemeye getirilmesi talebinde bulundu.

"ERDOĞAN'IN, POLİSİN SORUMLULUĞU NE OLACAK?"

İddianamenin okunmasının ardından, katliamda yakınlarını yitirenlerin aileleri ve mağdurlar adına Av. İlke Işık söz aldı. Katliamın asıl sorumlularına işaret eden Işık şöyle konuştu: "Ambulanslardan önce oraya çevik kuvvet polisi, TOMA ve akrepler geldi. '400 vekili verin bu iş çözülsün' diyen cumhurbaşkanının, patlamadan sonra 'oylarımız artıyor' diyen başbakanın, katliamdan sonra gaz kullanan polisin sorumluluğunu ne yapacağız?" Işık'ın konuşmasına sanık avukatlarından birinin sataşması ailelerin tepkisiyle karşılandı.

Ardından Av. Doğukan Tonguç Cankurt söz alarak Türkiye'de IŞİD'in örgütlenmesine nasıl olanak sağlandığına değinerek "Savcılık sanıkların sözde cihat yaptıklarından bahsetmektedir. Merak ediyoruz; savcılığın yasal bir cihat tanımı var mıdır" diyerek katillerin savunulmasını teşhir etti. Yaşananın bir katliam olduğuna vurgu yapan Cankurt, dosyada polis, valilik ve iktidar faillerinin yer almaması nedeniyle iddianameyi kabul etmediklerini söyledi.

DURUŞMADA İKİNCİ GÜN

Ertesi gün de devam eden duruşmada itirafçı sanık Yakup Şahin ifadesinde; polislerin kedisine işkence yaptığını ve kendi hazırladıkları ifadeyi "3-5 ay yatar çıkarısın" diyerek imzalattıklarını söyledi. İlk ifadesinin doğru olmadığını belirtti. Suroç Katliamı'nı da polisin dayatmasıyla Yunus Durmaz'ın yaptığına dair verdiği ifadenin de doğru olmadığını söyleyen

Şahin, "Suroç patlamasını da polisle yurdurup, Halil İbrahim Durgun'un üstüne yıktık" dedi. Gözaltındayken polislerin kendisiyle selfie çektiğini anlatan Şahin, "Mahkemeye çıktığımda TEM amiri 'Korkma ceza almazsın savcı da hakim de bizden' dedi" ifadelerini kullandı.

DURUŞMADA ÜÇÜNCÜ GÜN

Duruşmanın 3. günü adliyede yine polis ablukası dikkat çekerken duruşmaya girmek için gelen bazı aileler polis tarafından engellenmeye çalışıldı. Avukatların girişimleriyle polis engeli kaldırılarak aileler mahkeme salonuna alındı.

"BAKANLIKTAN GELENLER VERECEĞİM İFADEYİ ANLATTI"

Duruşmada sanık Hakan Şahin'in ifadesi alınırken Şahin'in amcasıyla benzer şekilde önceden yazılmış metni okuması; daha önceki ifadesini polisler tarafından kandırılarak verdiğini öne sürerek reddetmesi ailelerin tepkisini çekti. Şahin şöyle konuştu: "Belgeleri gösterip 'bu şekilde ifade verirsen 3-5 yıl yatar çıkarısın' dediler. Ben de bu şekilde salladım. Pişmanlık yasasından yararlanacağım söylendi. Cezaevine gelenler de oldu. Bakanlık tarafından gönderildikleri, gizli oldukları söylendi."

Sanık İbrahim Halil Alçay ifadesinde bir firmada muhasebeci olarak çalıştığını ve "bir örgüte ayıracak vakti olmadığını" savundu.

"KATİL DENMESİ ZORUMA GİDİYOR(!)"

Resul Demir de sorgusunda "üç gündür kendisine katil dendiğine" değinerek, "Eğer bu işin içinde parmağım varsa Allah canımı alsın. Bana katil diye bağırıyorlar vallahi zoruma gidiyor" dedi.

Diğer sanıkların sorgusunun ardından duruşma ertesi güne ertelendi.

Medeni Yıldırım'ın katiline beraat

Diyarbakır'a bağlı Lice'nin Kayaçık Köyü'nde kalekol yapımına karşı 28 Haziran 2013'te yapılan eylemde Medeni Yıldırım'a isabet eden kurşunu sıkan 23 yaşındaki er Adem Çiftçi hakkında "Haksız tahrik altında olası kastla adam öldürme" suçundan 18 yıla kadar hapis istemiyle açılan dava da beraat kararı verildi.

Diyarbakır 7'nci Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen davanın bir önceki duruşmasında askerin havaya ateş açtığını iddia eden savcı Çiftçi'nin beraatini talep etmişti. 8 Kasım günü kararını açıklayan mahkeme de savcının talebi doğrultusunda Çiftçi için beraat kararı verdi.

Kalekol protestosu sırasında askerin hedef olarak açtığı ateş sonucunda Medeni Yıldırım hayatını kaybederken 8 kişi de yaralanmıştı. Olay sırasında silah kullanma emri veren Jandarma Özel Harekat tim komutanı ve karakolda görevli askerler hakkında açılan soruşturmada da daha önce takipsizlik kararı verilmişti.

OHAL yasakları

OHAL bahanesiyle Kocaeli ve Edirne'de de her türlü eylem ve etkinlik yasaklandı.

5 Kasım günü Kocaeli Valiliği tarafından yapılan açıklamada, açık veya kapalı toplantı, miting, basın açıklaması, çadır, stand açmak gibi eylemlerin 5 Ekim'den 31 Aralık tarihine kadar yasaklandığı duyuruldu. "Terör" demagojisiyle gerekçelendirilen yasak duyurusunda; basın açıklaması gibi "temel hak ve özgürlüklerin" terör örgütleri ve yandaşlarınca istismar edildiği, eylem ve etkinliklerin "terör örgütleri" ve marjinal gruplar tarafından provoke edilebileceği iddia edildi. Bu bahaneler ve yalanlar ileri sürülerek işçi ve emekçilerin temel hak ve özgürlükleri yasaklandı. Öte yandan açıklamada, sermaye devletin kurumlarının yapacağı her türlü "etkinlik" yasaklamadan muaf sayıldı.

Edirne Valiliği de 30 Kasım'a kadar basın açıklaması, yürüyüş ve bildiri dağıtımı gibi tüm eylem ve etkinlikleri yasakladı. Valilik yaptığı açıklamada yasak kararının Edirne F Tipi Hapishanesi'nde tutulan HDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş için eylem yapılmasını engellemek için alındığını da söyledi.

İşçi sınıfını iktidara taşıyan yönetim organı

Halklar hapishanesi olarak tarihe geçen Çarlık Rusya'sında, işçi sınıfının bolşevikler öncülüğünde iktidara uzanan zorlu yürüyüşü ve gerçekleştirdiği Büyük Ekim Devrimi işçi sınıfına yol göstermeye devam ediyor.

Çarlık Rusya'sında işçi sınıfının kuruluş mücadelesi içerisinde filizlenen ve nihayetinde iktidar biçimi olarak karşımıza çıkan sovyet deneyimini irdelemek ve güncel sonuçlar çıkarmak ise büyük bir önem taşıyor.

1905 VE SOVYETLER

Rusya tarihinde sovyetler, ilk olarak 1905 devrimi ile kendinden söz ettirdi. Ancak sovyetlere şekil veren fabrika komitelerinin tarihi 1890 yıllarına dayanmaktadır. 1900'lü yılların başına dek süren işçi grevlerinde fabrika sahibinin onayı ile seçilebilse dahi işçiler fabrika bünyelerinde sürekli oluşturulacak fabrika heyetlerini seçme hakkını kazandılar. Özellikle grev süreçlerinde fabrika heyetlerinin öne çıkması ile Rus topraklarında sovyetlerin ilk adımları atılmış oldu.

İşçilerin fabrikalarda yaygınlaşan komiteleşme eğilimleri Çarlık gizli polisi Okhrana tarafından denetim altına alınmaya çalışıldı. Moskova şubesi şefi Zubatov tarafından başlatılan yardımlaşma dernekleri polis tarafından yönlendirilip finanse edilse de işçi sınıfının içinde hızla yayıldı. Sosyal Demokrat Parti bu gerçekliği bilse dahi derneklere katılmaya ve yönlendirmeye çalıştı. Öyle ki, Zubatov'un yönlendirdiği Peder Gapon'un Rus Fabrika İşçileri Sendikası, 1905 Devrimi'nin fitilini ateşleyen gösteriyi düzenlemek zorunda kaldı.

Ancak bir kere fitil ateşlenmişti. 1905'in yükselen devrimci dalgasında hızla bağımsız işçi komiteleri oluşmaya başladı. Petersburg İşçi Temsilcileri Sovyeti, Ekim 1905'teki genel grevin ürünüydü. Yazdıkları her bin kelime için ücret artışı isteyen ve noktalama işaretleri için de ek ücret talep eden matbaa işçilerinin grevi tüm ülkeye yayıldı. Sanayi merkezlerinde kurulan işçi komiteleri şehir çapında işçi temsilcileri organına-sovyetlere dönüşmeye başladı. 1905 sovyetleri esas olarak grevlerin yönlendirilmesi ve koordine edilmesi işlevini yükleniyordu. Buna rağmen Çarlığın baskısı ve grevlerin ülke çapında yaygınlığı sovyetleri ülkenin yönetimine doğru kendiliğinden

çekmekte idi.

Lenin'in bolşevik dergi Novaya Jizn'e yazdığı ve editörce yayınlanmayarak ancak 1940 yılında ortaya çıkan "Görevlerimiz ve işçi temsilcileri sovyeti-editöre mektup" adlı yazısında ortaya koyduğu bakış sovyetlerin ortaya çıktığı ilk anda parti-sovyet ilişkisine dair var olan kargaşaya getirdiği çözümler içerisinde sovyetleri bir iktidar biçimi olarak ele aldığını gösteriyor.

"...işçi temsilcileri sovyeti mi, parti mi? Bence soruyu bu şekilde koymak yanlış ve karar kesinlikle, hem işçi temsilcileri hem de parti olmalı. Tek sorun- ve bu önemli bir sorun- Sovyet'in görevleri ile Rusya Sosyal Demorart İşçi Partisi'nin görevlerinin nasıl paylaşılacağı ve nasıl birleştirileceği."

"İnanıyorum ki, ...siyasi olarak işçi temsilcileri sovyeti geçici devrimci hükümetin nüvesi olarak görülmelidir. Bence, sovyet mümkün olduğu kadar çabuk kendini Rusya'nın tümünün geçici devrimci hükümeti olarak ilan etmeli, ya da geçici bir devrimci hükümet kurmalıdır. (ki bu da biçim olarak farklı olmakla birlikte aynı şeydir.)"

Fabrikalar bazında örgütlenen ve hızla ülke çapında koordine merkezleri kuran işçi meclisleri-sovyetler, işçi sınıfına kendi iktidarını kurabileceği fikri ve gücünü 1905 devrimi ile verdi. 1905

Devrimi'nin bastırılması ve arkasından gelen baskı dönemi boyunca işçi sınıfı 1905'te kendi deneyimleri ile elde ettiği işte bu fikre ve güce sarıldı. Bolşeviklerin 1903'teki doğumu sonrasında yaşadıkları devrimci yükseliş deneyimine ise bu kez yoğun baskı koşullarında ilmek ilmek örülen sınıf çalışması pratiği eklendi. Sınıf ve onun öncüsü olan parti karşılıklı devrimci etkileşim içerisinde 1905 devrim deneyiminin dersleri ile 1917'ye hazırlandı.

1914 Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda ihanetle çöken ikinci enternasyonal'den başı dik çıkan Bolşevikler 1917'ye dek kitleleri ekmek, barış ve toprak talepleri ekseninde örgütlediler. 1917 Şubat ayında patlak veren devrimle beraber Rus devrim tarihinde sovyetler bir kez daha gündeme geldi ve Ekim ayına dek iktidara fiilen ortak oldu.

1917 ŞUBAT DEVRİMİ VE SOVYETLER

Tarih 1917 Şubat'ını gösterdiğinde Rus devrimci hareketinde ve işçi sınıfının geleceğinde muazzam değişimlerin yaşanacağı devrim günleri yaşandı. İşçi kadınların "ekmek" talebiyle başlattıkları ve hızla yayılan eylemler Çarlık Rusya'sının sonunu getirdi. 1905 Devrimi'nden öğrenen işçi sınıfı ise vakit kaybetmeden sovyetlere tekrar hayat verdi.

Fabrika komiteleri Şubat Devrimi'ni

izleyen aylarda çoğunlukla işçilerin refah durumları ve fabrikanın işleyişinde söz sahibi olma noktasında faaliyet gösterdiler. Aşağılayıcı feodal ilişkilerin bir simgesi olan adres formlarının yönetimde kullanılması, özellikle kadın işçilere yönelik ustabaşılar ve yöneticiler tarafından uygulanan kaba tutumlar, müstehcenlik ve cinsel sömürü, üst arama ve küçük para cezalarının kesilmesi gibi uygulamalar hem kadın hem de erkek işçilerin devrimle birlikte fabrika komiteleri aracılığıyla isyan ettikleri başlıca sorunlar oldu. Ve bu mücadele içerisinde kendilerini bir sınıf olarak yöneticilerle aynı düzeyde ya da daha üstün olan kişiler olarak görmeye başladılar. Yönetimin işçiler üzerinde hazırladığı kara listelere el konuldu, işçilere saygısızlık yapan yöneticiler kurulan işçi mahkemelerinde yargılanarak cepheye gönderildi ya da bir işçi olarak fabrikada çalıştırıldı.

Şubat Devrimi'nde menşeviklerin altın tepsi ile burjuvaziye sunduğu iktidar koltuğunda oturan geçici hükümetin işçilere sağladığı kısmi özgürlükler ve sovyet modeliyle örgütlenen işçilerin kendi iktidarına olan güveni ile fabrika komiteleri üretimin kontrolünü ve birer işçi olarak yönetimde söz sahibi olmayı öğrendi. 1905'te ekonomik ve siyasal şartların ortaya çıkardığı sovyetler, 1917 Şubat'ının ardından yaşanan ekonomik ve siyasal

Devrimin mücadelesinde örgütleri ve şarhları: Sovyetler

koşulların etkisiyle Lenin'in 1905'te işaret ettiği ve doğasında taşıdığı iktidar biçimini fiilen yükledi.

24 Nisan tarihinde, işçilerin oyunun yüzde 90'dan fazlasını alarak seçilmesinden ancak iki hafta sonra Petrograd'da bulunan Putilov maden tesislerinin fabrika komitesinin bildirisinde:

"Belirli tesislerdeki işçiler bir yandan öz yönetimi öğrenirken bir yandan da kendilerini fabrikaların özel kişilere ait olması sisteminin yıkılacağı ve üretim araçlarının işçi sınıfına devredileceği güne hazırlamaktadır. Şu anda sadece küçük ayrıntılarla uğraşılıyor olsak bile, işçilerin gerçekleştirmek için mücadele verdikleri bu büyük ve önemli amaç, her zaman göz önünde bulundurulmalıdır." deniliyordu. Devrim anlarının öğretici pratiği öncü işçilere yürünmesi gereken yolu da göstermişti. Lenin ise "tüm iktidar sovyetlere!" bayrağını yükseltiyordu.

NİSAN TEZLERİ VE SOVYETLER

Şubat Devrimi'nin yükselen dalgası ile birlikte işçiler fabrika komitelerinde pratiğin yeşil alanında hayatı örerken Sovyetlerde yer tutan menşevikler ve sosyalist devrimciler iktidarı küçük burjuvaziye teslim etmiş ve sovyetlerin yönetimdeki rolünü geçici hükümeti denetlemekle sınırlamışlardı. 1917 Şubat Devrimi'nin gerçekte bir burjuva devrimi olduğu fikri ile sovyetlerin iktidar organı olarak işlev yüklenmesini anlayamamış, gelişen süreç içerisinde ise geçici hükümetin saflarında proleter devrim karşısında yer almışlardı. Lenin, "Proletaryanın devrimimizdeki görevleri" başlıklı yazısında;

"Bizim devrimimizin başlıca özelliği, büyük bir dikkatle üzerinde düşünüp taşınmayı gerektiren özelliği, devrimin zaferinin hemen ertesi günü kurulan iktidarın ikiliğidir. İktidarın bu ikiliği, iki hükümetin varlığıyla kendini gösteriyor: Burjuvazinin asıl gerçek hükümeti, Lvov ve şürekâsının bütün iktidar organlarını elinde tutan 'Geçici Hükümeti' ile, işçi ve asker vekilleri sovyetlerinin temsil ettikleri, devlet iktidarının organlarını elinde tutmayan, ama doğrudan doğruya halkın yadsınamaz çoğunluğunun, işçilerin ve silah altındaki erlerin desteğine dayanan asıl olmayan (accessoire) bir hükümet, bir 'denetim' hükümeti" olarak ifade ettiği ikili iktidar durumu, devrimin

karakterine dair süregiden tartışmalara da cevap üretiyordu. Nisan Tezleri'nde "Tüm iktidar sovyetlere" şiarını ayrıntılandıran Lenin, diğer açıklayıcı mektuplarının "Şimdiki durumun tahlili" başlıklı bölümde sovyetlerin tarihsel olarak ortaya çıkmış iktidar olma rolüne ışık tutuyordu:

"Yanıt veriyorum: Bolşeviklerin fikirleri ve sloganları, bütünü içinde, tarih tarafından tamamıyla doğrulanmışlardır; ama somut gerçek olaylar, bizim önceden görebildiğimizden başka şekilde oldu; daha özgün ve daha çeşitli biçimde geçti. Bunu bilmemek ya da unutmak, yeni ve canlı gerçeğin özgünlüğünü incelemek yerine, ezberlenmiş bir formülü ahmakça yineleyerek, partimizin tarihinde bir kere daha cansız rol oynayan bu 'eski Bolşevikler' gibi davranmak olurdu. 'Proletaryanın ve köylülerin devrimci demokratik iktidarı', Rus devriminde daha önceden gerçekleşmiş bulunuyor, çünkü bu formül, sadece sınıflar arasında ilişkiyi öngörüyordu, bu ilişkiyi, bu işbirliğini gerçekleştiren somut siyasal bir kurumu değil. Hayatın gerçekleştirdiği 'işçi ve asker vekilleri Sovyetleri', işte, 'proletaryanın ve köylülerin devrimci demokratik iktidarı.'"

Lenin çok geçmeden diğer Bolşevik kadroları da yanına çekmeyi başardı ve Bolşevikler Ekim ayına uzanan kısa zaman zarfında Nisan Tezleri'nde ortaya konulduğu gibi bütün devlet iktidarının

işçi vekilleri sovyetlerine geçmesinin gereğini savunarak yığınların yanlıklarını deneyimlerle düzeltebilmeleri için bir eleştiri ve aydınlatma çalışması yaptılar. Geçici hükümetin sınıfsal karakteri itibarı ile kitlelerin "ekmek", "barış" ve "toprak" taleplerini karşılayamayacağını, geçici hükümetin yalpalayan ve açık ihanette konu olan tutumları ile teşhir ettiler. İşçi, asker ve köylü sovyetleri içerisinde çalışmalar yürüterek Ekim Devrimi'ne yürüdüler.

İşçi sınıfı ise devrim günlerinin siyasal, kültürel dönüşümü içerisinde Sovyetler bünyesinde doğrudan siyasal yaşama katılmanın verdiği itki ve fabrika komiteleri aracılığıyla aşağıdan yukarıya kendini yönetme pratiği ile birlikte bolşeviklerin şiarları altında kenetlendi.

ŞANLI EKİM DEVRİMİ VE SOVYETLER

1905, 1917 Şubat ve Ekim arasında gelişen süreç içerisinde sovyetlerin ortaya çıkışı, oynadığı misyon ve beraberinde devrimci harekete getirdiği yeni soluklar, toplamında Büyük Ekim Devrimi'nin şanlı mirasını oluşturmaktadır. Sovyetlerin Rus işçi sınıfı mücadelesi içerisinde doğan bir örgütlenme modeli olarak yükselmesi ve işçi sınıfını iktidara taşıyan mücadele örgütleri olarak işlev görmüş olması Lenin önderliğindeki Bolşevik Parti'nin Marksizm'i Rusya'da dönemin siyasal sosyal koşullarını göz önüne alarak özgünleştirmeleri sonucu gerçekleş-

miştir.

Ekim Devrimi'nin ardından iktidara gelen sovyetler, Bolşevik Parti'nin yönlendiriciliğinde tüm dünyaya işçi sınıfına iktidar olma gücünü göstermiştir. Kapitalizmin yüzyıllık yönetim deneyimi ile karşılaşılamayacak denli kısa bir zaman zarfında başta işçi sınıfının kurtuluşu olmak üzere kadınlara, gençlere, köleleştirilmiş halklara sağladığı özgürlükler ve altına imza attığı muazzam dönüşümler dahi işçi sınıfının iktidarı altında neler yapılabileceğini göstermiştir. Tarihsel süreç içerisinde Sovyetlerin dağılması ile sonuçlanan akıbetin ise kendi içinde ayrıca ele alınması ve tarihsel deneyimlerin süzülmesi gerekmektedir. Ancak denilebilir ki, sovyetler işçileri ülkenin yönetimine doğrudan katan zemini ile Ekim Devrimi'nin zaferinde başat bir rol oynamıştır.

SOVYETLER VE İKTİDAR BİLİNCİ

Son olarak vurgulamak gerekir ki, Ekim Devrimi demek proletarya devrimi demektir, proletarya devrimi demek işçi sınıfının devrimci diktatörlüğü demektir. Ve bu diktatörlük aşağıdan yukarıya işçi meclisleri-sovyetler aracılığı ile inşa edilmiştir. 99 yıl sonra Ekim Devrimi hâlâ işçi sınıfına iktidar olma bilincini işaret etmektedir. Emperyalist-kapitalist sistemin ebediliği haykırıları ile unutturulmak istenen bu gerçektir. Ki onlar için varlık yokluk, işçi sınıfı için ise insanlığın kurtuluşu sorununun özü budur.

Kamuda kıyımlar, tutumlar ve mücadelenin sorunları - II

BAŞBAKANLIK GENELGESİ VE KESK

AKP iktidarı 17 Şubat tarihli 2016/4 sayılı Başbakanlık Genelgesi ile muhalif kamu emekçilerine dönük saldırının startını vermiş, ardından disiplin soruşturmaları ve ihraçlar gündeme gelmişti. SKE genelgenin hemen ardından 26 Şubat'ta *kizilbayrak1.net*'te bir değerlendirme yayınlamış, "Başbakanlık Genelgesi: Kamu emekçileri kısıp alınıyor!" başlıklı bu değerlendirmenin sonunda şunlar söylenmişti:

"Kamu emekçileri, öncü kamu emekçilerine yönelik saldırılar göğüslenemediğinde mevcut kazanımlarını da koruyamayacaklarını görmelidir. Öncü kamu emekçileri ve KESK ise bu türden saldırıların ancak geniş yığınlarla bütünleşerek aşılabileceğini görmek durumundadır. Bu saldırıya karşı mücadele kamu emekçilerinin talep ve çıkarları üzerinden yürütülecek bir mücadeleden bağımsız düşünülemez. Dahası kamu emekçilerinin talepleri doğrultusunda mücadeleyi yükseltmeden, öncülere dönük saldırılar da püskürtülemez" (Ayrıca bakınız: **Kamu Emekçileri Bülteni Mart-Nisan 2016 Sayı:55**)

23 Nisan tarihinde yine aynı sitede SKE tarafından "Kamu emekçileri işten atma saldırılarını direnişle yanıtlamalı" başlıklı bir açıklama yayımlanmış ve bu değerlendirmede şunlar söylenmişti:

"İşten atma gibi ciddi bir saldırıya karşı 'protesto' refleksi dışında bir mücadele çizgisine sahip olmamaları, sendika bürokratlarının ağızlarına pelesenk ettikleri 'fili meşru mücadele' çizgisinden ne anladıklarını ortaya koyuyor. Tepecik Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde Sağlık Emekçileri Sendikası (SES) ve Türk Tabipleri Birliği (TTB) üyesi iki emekçi görevden uzaklaştırılıyor, SES ve TTB 'basın açıklaması' yapmakla yetiniyor. İzmir'de eğitim emekçileri görevden uzaklaştırılıyor Eğitim Sen basın açıklaması yapıyor. BES, Bursa Şube Yönetim Kurulu üyesi Mehmet Sabri Gül tutuklanıyor, Çanakkale, Muğla ve Dersim'de üç üyesi açığa alınıyor, Antalya Şube Örgütlenme ve Eğitim Sekreteri Güven Türkay ve Mersin'de bir üyesinin işine son veriliyor basın toplantıları ve basın açıklamaları yapmakla yetiniyor. Soruşturmalar, sürgünler aynı şekilde 'basın açıklamaları' ile kınanıyor. Gerisi düzen yargısına bırakılıyor!"

"KESK ve bağlı sendikaların, öncelikle üyeleri açığa alınan veya işten atılan Eğitim Sen, SES ve BES'in yapması gere-

ken işten atılmanın gerçekleştiği illerde işyerleri ve meydanlarda direniş çadırları kurmaktır. Bu direnişler üzerinden işten atma saldırıları kamu emekçilerinin gündemine sokulmalı, kamu emekçilerinin dayanışması örgütlenmelidir. Kamu emekçilerinin desteğini kazanmanın ve dayanışmayı büyütmenin tek gerçek yolu da budur. Sendikalar bunun yerine dava açıp dava sonuna kadar üyelerine maddi yardım yapmayı iş edinmiş durumdadır. Böylece sözde üyelerine sahip çıkmış oluyorlar. Ama bu saldırılar direnişlerle yanıtlanamaz ve göğüslenmezse

yarın yüzlerce-binlerce kamu emekçisinin açığa alınması veya işten atılmasının önü açılmış olacak. Bu nedenledir ki, işten atılan her emekçi direnmeye çağırılmalı ve maddi yardım yalnızca direnen üyeye yapılmalıdır." (Ayrıca bakınız: **Kamu Emekçileri Bülteni Mayıs-Haziran 2016 Sayı:56**)

"KESK ve bağlı sendikalar, tüm bu çağrılarını görmezden gelmiş, işten atılan emekçileri ve direniş mevzileri yaratmayı mücadelenin merkezine koymayan bir yaklaşım geliştirmiş, işi yargıya havale etmiş ve işten atılanların maddi kayıplarının giderilmesini esas alan bir tutum

geliştirmiştir. KESK ve bağlı sendikaların henüz sınırlı ihraçların yaşandığı bu dönemdeki yaklaşımları, 15 Temmuz sonrasında da devam etmiş, bugün yaşadığımız tıkanma ve kırılmada da önemli bir etken olmuştur."

KIYIMLARA KARŞI DİRENİŞ, DİRENİŞLE DAYANIŞMA!

Nisan sonunda yapılan yukarıdaki değerlendirmede bir nokta fazlasıyla dikkat çekmektedir. KESK, tutumuyla Başbakanlık Genelgesi'ne ciddiyetle yaklaşmadığını gösterirken, bu değerlendirme kit-

lesel kıyımlara işaret etmektedir. Ortada henüz 15 Temmuz darbe girişimi yoktur. Muhtemeldir ki, darbe girişimi olmasaydı bile, belki farklı bir biçim ve süre zarfında muhalif kamu emekçilerine dönük, "terör" edebiyatı ile kitlesel kıyımlar yaşanacaktı. Darbe girişimi bu kıyımların çerçevesini genişletti ve bu genelgenin hızla hayata geçirilmesine uygun bir atmosfer sağladı.

Kitlesel kıyımlara işaret eden söz konusu değerlendirmede bir başka dikkat çekici nokta ise kıyımlar karşısında izlenmesi gereken çizginin ve 15 Temmuz

sonrasında sendikaların fon oluşturmak biçiminde ele aldıkları maddi dayanışma meselesinin tek gerçekçi çözümünün daha o günden tariflenmesidir. Değerlendirmede ihraçlar karşısında direniş çadırları kurulması çağırısı yapılmakta, dayanışma ilişkisinin de bu direnişler üzerinden şekillendirilmesinin gerekliliği vurgulanmaktadır.

KESK ve bağlı sendikalar, 15 Temmuz sonrasında kitlesel kıyımlar karşısında da aynı tutumu sürdürdüler. Bu kez öncekinden farklı olarak sendika kasalarından gerçekleştirilen maddi dayanışmayı, dayanışma fonu adı altında üye ve kadrolarından alacakları maddi destek üzerinden şekillendirme çabasına girdiler. Dahası "direnişle dayanışma" söylemine, "üyelere sahip çıkma" söylemleri ile karşı çıktılar. Üstelik kitlesel kıyımlar söz konusu olduğunda bunun bu biçimiyle sürdürülemez olduğunu bile bile.

İhraç edilen veya açığa alınan emekçileri mücadelenin merkezinde görmeyen, geniş emekçi yığınları bu mevzi direnişler üzerinden harekete geçirmek gibi bir derdi olmayan bir bakış açısının "direniş ve dayanışma" ilişkisini ve "sahiplenme" sorununu doğru kuramamasına şaşırıyoruz. SKE ve SKE'nin de oluşumunda yer aldığı Kamu Çalışanları Birliği Girişimi (KÇB-G) direniş çağrıları yaparken, diplomasi ve hukuksal adımları başa yazan, düzen partilerine ve itiraz masalarına bel bağlayan bir anlayışın bunu anlamaması çok da şaşırtıcı değil.

Reformizmin dayanışma sorunu-

Emekçileri mücadelenin merkezinde görmeyen, geniş emekçi yığınları bu mevzi direnişler üzerinden harekete geçirmek gibi bir derdi olmayan bir bakış açısının "direniş ve dayanışma" ilişkisini ve "sahiplenme" sorununu doğru kuramamasına şaşırıyoruz.

na bakışı ile sınıf devrimcilerinin bakışı arasında temelde farklılıklar olduğu görülmektedir. Reformist anlayışlar dayanışmayı direnişi örgütlemenin bir aracı, tersinden de direnişi, dayanışmayı ve kamu emekçilerinin eylemli desteğini örgütlemenin bir aracı olarak görmüyor, göremiyor. Reformizmin elinde 'dayanışma', işten atılan emekçinin pasifize edilmesine hizmet ediyor. Kısımlara uğrayanlar üyelerle sınırlı olmamasına rağmen, üyeler dışında kalan emekçiye mücadelede bir rol biçilmediğinden -kaldı ki üyeye de böyle bir rol biçilmiştir-, meseleyi, emekçiyle değil üyeye dayanışma ekseninde ele alıyor. Nasıl ki üyelerle dayanışmayla sınırlı bir yaklaşım sergileniyorsa, dayanışmaya destek vermesi beklenenler de üyeler, çoğunlukla da kadrolar oluyor.

İşten atılan emekçiler açısından tek gerçekçi yol vardır: direnmek! Sınıf devrimcilerinin bakışıyla, reformist anlayışların bakışını birbirinden temelde ayıran nokta da budur. Sınıf devrimcileri, "direnmenin" örgütlenmesini işin merkezine koyarken, reformistler, "maddi dayanışma" meselesini ve "diplomasiyi", üstelik çarpık bir biçimde merkeze almaktadırlar. Direncin örgütlenmediği bir yerde ne dayanışmanın sağlıklı yürütülmesi, ne de diplomasiden kazançlı çıkmak mümkündür. Elbette ki her mücadele diploması ile başbaşa gider, ama kısımlar söz konusu olduğunda, direnişin olmadığı yerde diploması, yalnızca güçsüz kalmaz, cambazlık gösterisinden başka bir şey de ifade etmez. Aynı şey dayanışma açısından da geçerlidir. Direnişin olmadığı yerde ne maddi dayanışma, ne de emekçilerin kitlesel eylemli dayanışması örgütlenemez. Okura, SKE'nin, henüz kitlesel ihraçlar yaşanmadan önce toplanan BES Merkez Temsilciler Kurulu'nu (MTK) değerlendirdiği ve Kamu Emekçileri Bülteni'nin Ekim-Aralık dönemini kapsayan 57'inci sayısında yayınlanan "Direnmeyi seçmeyenler, teslimiyete yürürler" başlıklı yazıyı okumasını tavsiye ederek ve BES MTK değerlendirmesi gibi görünen bu değerlendirmenin özünde KESK'e ve bağlı sendikalara hakim anlayışların bir değerlendirmesi olduğunu söyleyerek bu bahsi kapatalım. Bu değerlendirmenin 15 Ekim mitinginin yasaklanmasına boyun eğilmesinden yaklaşık iki ay önce kaleme alındığını da geçerken not edelim.

DİPLOMASI CAMBAZLIĞIYLA ZAMAN ÖLDÜRMEK

Kolluk güçleri dışında 40 bini aşkın kamu emekçisinin ihracının ardından 10 bini aşkın eğitim emekçisinin açığa alınması gündeme geldi. Çoğunluğu eğitim emekçisi ilk 40 binlik kıyım karşısında anlamlı bir tutum geliştirmeyenler, bu 40 bin emekçiyi birleştirme ve mücadeleye yöneltme çabası içerisine girmeyenler, ihraç edilen henüz sınırlı sayıdaki üyeleri-

ni de direnişlere yöneltmeyip maddi destek meselesini başa yazanlar, bu 10 bini aşkın eğitim emekçisinin açığa alınması sonrasında da benzer bir tutum geliştirdiler. Başbakanlık Genelgesi sonrasında ve 15 Temmuz öncesinde ihraçlara direnişle yanıt verileseydi, 40 bin emekçi işten atıldığında bu emekçilerle buluşmak ve onları da bu direnişlerle buluşturmak daha olanaklı olacaktı. 10 bin eğitim emekçisi açığa alındığında bu olanak yeniden doğmuştu. Bu 10 bin emekçinin önceki 40 binden farkı örgütlü mücadeleden geliyor olmaları ve çoğunluğunun Eğitim Sen'in mücadelecisi unsurlarından oluşmasıydı.

Fakat ne KESK'in ve ne de Eğitim Sen'in, bu on bin emekçiyi buluşturmak gibi bir tutumu yoktu. Bu 10 bin emekçiyi muhatap alan ne bir toplantı çağrısı, ne de direnme çağrısı vardı. Açıklamalarda bol bol geçen "direneceğiz, mücadele edeceğiz" gibi kavramlar, emekçiyi merkezine alan ve fiili bir direniş hattının örülmesi eksenine oturan açıklamalar değildi. Bu açıklamalara direniş çağrıları değil, diplomatik arayışlar ve 'hukuk mücadelesi' eşlik ediyordu. Öyle ki Eğitim Sen Genel Başkanı Kamuran Karaca "MEB (Milli Eğitim Bakanlığı) bu haksızlığı ortadan kaldırmazsa açılan davalarla, mahkeme kararlarıyla arkadaşlarımızın hepsi geri dönecektir", "Ekim sonuna kadar üyelerimiz görevine dönecek" türünden 'yüreklerle su serpen!

açıklamalar yapmaktan geri durmamıştı. Hukuki arayışlar ve diplomatik ilişkilerle uzunca bir zaman öldürüldü. Derdim başta olmak üzere kimi illerde ve yerelerde şubelerin gösterdiği anlamlı mücadeleleri bir yana bırakırsak, süreç basın açıklamaları, dayanışma etkinlikleri gibi bilindik protestocu tutumlarla geçiştirildi.

BAKIRKÖY RUHU DEVREDE: "YASAĞA BOYUN EĞMEK, KIYIMLARA KAPI ARALAMAKTIR!"

Yukarıdaki başlığın ikinci bölümü, Kamu Çalışanları Birliği Girişimi'nin (KÇB-G) KESK'in Ankara valiliğinin yasağı sonrasında 15 Ekim mitingini iptal etmesi ardından yaptığı açıklamanın başlığıdır.

Açıklamada "Miting yasağını 'Baskılar ve yasaklar bizi yıldırılmaz' şiarı ile duyuran KESK, yapmış olduğu değerlendirme sonucunda mitingi iptal ederek yasağa boyun eğdi. Şubat ayında yayınlanan Başbakanlık Genelgesi sonrasında gerçekleşen işten atmalar karşısında tek bir direniş çadırı kurmayan, 15 Temmuz sonrası yaşanan kıyımlar karşısında da mevzi

direnimler yaratmak yerine diploması, hukuk ve dayanışma fonu çalışmaları ile emekçileri oyalayan, Şubat'tan bugüne kıyımlar karşısında yapılan direniş çağrılarında kulak tıkayan KESK ve bağlı sendikaların bürokratları, bu kararları ile fiili

meşru mücadele geleneğinden geriye bir şey bırakmadıklarını da ortaya koymuş oldular. Daha ilk günden işten atılan ve açığa alınan emekçilere direniş çağrısı yapması ve direniş çadırları kurarak mücadeleye giriş yapması gereken KESK ve bağlı sendikalar, zamanı boşa harcamış ve alışlagelen protestocu eylem biçimlerini hayata geçirmişti. Kıyımlara yaygın direnişlerle yanıt vermeyen KESK, böylece kamu emekçilerinin güvensizliğini de büyütmüş, işten atılan ve açığa alınan emekçilerde de özgüven kaybına neden olmuştur. Yasağa boyun eğerek ise kamu emekçilerine yasağın vuracağı darbeden daha büyüğü bizzat bu bürokratlar eliyle vurulmuştur" denilmektedir.

KESK yasağa boyun eğerek, 1 Mayıs'ta sergilenen Bakırköy teslimiyetinin KESK'i nerelere taşıdığını gözler önüne sermiştir. Süreç boyunca gerçekleştirdiği en anlamlı eylemini geri çekmiş, açığa alınan ve ihraç edilen on binlerce emekçinin umudunu kırmıştır. Elbette bu mitingin arzu edilen bir kitlesellikte olmayacağı herkesçe görülüyordu. Ayarların hamasi nutuklarla boşa geçirildiği, emekçilerde boş beklentiler yaratıldığı, direniş mevzileri yaratmaktan özenle kaçınıldığı bir sürecin üzerine on binlerce emekçinin KESK'in çağrısına uymaya çağrı açıktır. Tüm bunlara karşın, Ankara mitingi, kaybolan güvenin yeniden inşa edilmesinde ve emekçilerde mücadele eğiliminin güçlenmesinde önemli bir rol oynayabilirdi. Bunun için ise kararlılık gösterilmesi, yasağa rağmen yollara düşülmesi gerekiyordu. KESK'in yasağın ardından illerde yaptığı basın açıklamalarına Ankara'ya gelmek üzere hazırlanan kitlelerden daha azının katılmış olması, dahası katılımın parmakla sayılabilir olması çok şey anlatmaktadır.

İşten atılan emekçiler açısından tek gerçekçi yol vardır: direnmek! Sınıf devrimcilerinin bakışıyla, reformist anlayışların bakışını birbirinden temelde ayıran nokta da budur.

KÇB-G'nin bu açıklamasında bir kez daha direniş çağrısı yapılmakta ve "Kıyımlara karşı iş yerleri, kent meydanları, ilçe ve mahallelerde, kısacası olanaklı her yerde direniş çadırları kurmak bugün önümüzde duran en acil görevdir. Bu görev ise başta işten atılan ve açığa alınan emekçiler olmak üzere, tüm kamu emekçilerinin omuzlarındadır" denilmektedir.

YENİ KIYIMLAR, ESKİ TUTUMLAR!

KÇB-G'nin "Yasağa boyun eğmek, kıyımlara kapı aralamaktır!" başlıklı açıklamasında, KESK'in yasağa boyun eğmesinin kıyımlara kapı aralamak olduğu dile getiriliyor ve şunlar söyleniyordu:

"KESK ve ona yön veren reformist sol anlayışlar, direnmek yerine boyun eğmeyi tercih etmişlerdir. Böylece yakın zamanda binlercesi işten atılacak olan eğitim emekçilerinin kıyımına ve sonrasında dalga dalga gerçekleştirilecek olan yeni açığa almaları ve kıyımlara kapı aralamışlardır. Her şeye rağmen direnmek isteyen emekçinin de direncini kırarak bir tutum geliştirerek, kıyımlara uğrayacak emekçilerin direnme eğilimini de kırma-ya hizmet etmişlerdir."

Çok geçmedi, ikinci dalga geldi. 29 Ekim'de yayınlanan 675 sayılı KHK ile 10 bin 131 kamu emekçisi daha ihraç edildi. Kıyımların hemen ardından ise KESK'in illerde basın açıklamaları çağrısı gecikmedi! Bir kez daha "üyelerin görevlerine iadesini" isteyen, hukuksuzca açığa alınan on binlerce emekçiyi görmezden gelen açıklamalar yayınlandı. KESK adına yapılan "Ok yaydan çıkmıştır" başlıklı açıklamada "Buradan herkesi, parlamentoyu, siyasi partileri, sendikal konfederasyonları uyarıyoruz. Daha fazla izleyip, bekleyemeyiz" denilerek bir kez daha parlamentoya ve düzen güçlerine çağrı yapıldı. Üstelik bu çağrıda, "daha fazla izleyip, bekleyemeyiz" ifadesiyle bugüne kadar ki izlenen çizgi tariflenerek, sonunda da "Hak için her tür demokratik mücadele mübahdır!" denilerek belirsiz bir tablo çizilmiş oldu.

Oysa aynı KESK, 15 Ekim öncesinde yayınladığı eylem programının "kısa vadedeli program" olduğunu bölge toplantılarında dile getiriyordu. Yapılan açıklamanın teşhir dışında bir tutum içermemesi, KESK'in yeni ihraçlar durumunda nasıl bir çizgi izleyeceğinin belirlenmemiş olduğunu, buna hazırlıksız olduğunu gözler önüne serdi. On binlerce kamu emekçisinin fiili mücadelesini örnek yerine, parlamentoya, düzen yargısına,

düzen partilerine bel bağlamanın bugün KESK'i nasıl bir duruma sürüklediği ortadadır. Üye ile üye olmayan emekçiyi ayırmanın, ihraç edilen üyelerini ise direnişin merkezine koymamanın ve diplomasiyle vakit öldürmenin gelip dayandığı bir noktayı tariflemektedir bu açıklama. Öyle ki, bu noktada bile hala da işten atılan emekçilere direniş örgütlenme çağrısı yapılmamakta, genel çağrılarla yetinilmektedir.

"Saldırlara karşı fiili mücadeleyi öğrenelim!" başlıklı değerlendirmeye tekrar dönelim ve oradan yapacağımız alıntı ile bu başlığı bitirelim:

"Kuşkusuz KESK'in ve bağlı sendikaların bu tutumsuzluğunun gerisinde izlediği reformist sendikal çizginin önemli bir payı var. Bu reformist çizgidir ki, olayları tersinden okumakta, düzen muhalefetinden medet ummakta ve fiili bir tutum geliştirmenin KESK'i hedef haline getireceğinden kaygı duymaktadır. Darbe girişimi sonrasında tek bir bildiri dahi çıkartılmaması bunu anlatmaktadır. Oysa fiili bir mücadele tutumu geliştirmemek, tersinden, KESK'i daha kolay lokma haline getirmekle kalmamakta, kamu emekçilerinin hak gaspları karşısında tepki gösteremez duruma gelmesine de vesile olmaktadır." (Kızıl Bayrak 5 Ağustos 2016 Sayı:2016/29)

TEK ÇIKIŞ YOLU: DİRENMEK!

Şubat Genelgesi sonrasında yapılan direniş çağrılarında yanıt verilmemesi nasıl ki kitlesel kıyımlara tutumsuzluğu beraberinde getirmişse, kitlesel kıyımlar sonrasında kıyıma uğrayan emekçileri merkezine almayan ve direnişin örgütlenmesi yerine diplomasi ve hukuk süreçleriyle zaman öldüren yaklaşım da bugün ortaya konulabilecek tepkinin örgütlenmesini zorlaştıran bir rol oynamıştır. Dün işimiz 15 Temmuz öncesinden daha zordu, bugün ise dünden daha zor!

Tüm zorluklarına rağmen bugün için de tek geçerli yol, ihraç edilen ve açığa alınan emekçilerin merkezinde olduğu bir mücadele sürecinin örülmesidir. Elbette ki buradan kastımız, mücadelenin bütün yükünün bu emekçilerin üzerine yıkılması değildir. Fakat bilinmeli ki, bugün iş güvencesi ortadan kaldırılmak istenen ve yeni ihraçların hedefinde olan emekçilerin mücadeleye çekilmesi ancak bununla mümkündür.

Bu mücadelenin öncü öznesi öncülerimizdir. "İşimi geri istiyorum", "işimize ve iş güvencemize sahip çıkıyoruz" gibi şiarlar altında öncelikle ihraç edilen ve açığa alınan emekçilerin birleştirilmesi yönünde çaba harcanmalı, gelecekte ellerinden alınan on binlerce

emekçi ile bağ kurulmalıdır. On binlerce emekçiyi mücadeleye sevk etmek ve kamu emekçilerinin kitlesel desteğini kazanmak, ancak bu öncü öznenin direniş yolunu seçmesi ile olanaklıdır.

KESK ve bağlı sendikalar öncelikle ayrımsız olarak ihraç edilen ve açığa alınan emekçilerle buluşma çabası içerisine girmeli, tüm illerde bu emekçilerle toplantılar gerçekleştirmeli, iş yerleri, kent meydanları, ilçe ve mahallelerde, kısacası olanaklı her yerde direniş çadırları kurmalıdır. Bu direnişler üzerinden kamu emekçilerinin ve toplumsal muhalefetin harekete geçirilmesi çabasına girişilmeli, sürecin gelişimine göre de farklı eylemsellikler gündeme getirilmelidir. Üye olup olmamasına bakmaksızın maddi dayanışma bu direniş mevzilerinde yerini alan emekçilerle gösterilmeli, koşullara ve direnişlerin yaygınlığına bağlı olarak direnişlerin merkezleştirilmesinin olanakları değerlendirilmelidir.

KESK'in kendisine yönelen saldırıları göğüsleyebilmesinin ve iş güvencesi tehdit altında olan milyonlarca emekçinin desteğini kazanmasının tek yolu da budur. Başta ihraç edilen ve açığa alınanlar olmak üzere öncü kamu emekçileri de, durumun kanıksanmasına izin vermemeli, bugünden direniş mevzileri yaratma çabalarını göstermelidirler. Reformist çizginin aşılmasının ancak bu devrimci pratikle olanaklı olduğu bilinmeli, buna uygun bir süreç geliştirilmelidir.

SOSYALİST KAMU EMEKÇİLERİ

Devrimci sınıf faaliyetleri

Sınıf devrimcileri OHAL ile birlikte hayata geçirilen baskı ve saldırılara karşı mücadele çağrısını sürdürdü.

Sınıf devrimcileri bu hafta Ümraniye'de yaptığı duvar gazetesiyle devrimci sınıf faaliyetine devam etti. Bağımsız

Devrimci Sınıf Platformu imzalı "İşçilerin birliği halkların kardeşliği için mücadeleyi büyütelim" şiarının kullanıldığı duvar gazetesinde OHAL'le birlikte sermaye devleti tarafından tırmandırılan saldırılar teşhir edildi. İleri dönemde saldırı-

rın çok boyutlu artacağı ifade edilirken, '12 Eylül faşist askeri darbesini işçi sınıfı mücadelesinin parçaladığı gibi, bugünü de ancak işçi sınıfı parçalayabilir' vurgusu yapıldı.

Duvar gazetesi, Ümraniye ve Sancaktepe ilçelerinde işçi ve emekçilerin oturduğu mahallelerde yapıldı.

Trakya Metal İşçileri Birliği, son dö-

nemde ülke gündeminden eksik olmayan baskı, zorbalık ve gözaltı-tutuklama saldırılarıyla ilgili olarak Trakya'da bildiri dağıtımını gerçekleştirdi. İşçiler eyleme, mücadeleye çağrıldı.

7 Kasım sabahı metal, petro-kimya ve tekstil işçilerinin bulunduğu servis duraklarında dağıtılan bildiriler işçiler tarafından ilgiyle karşılandı.

İşçiden al, patrona ver!

AKP hükümeti işçi ve emekçileri estirdiği devlet terörüyle ve kirli propagandayla sersemletmeye çalışırken, sermaye sınıfını palazlandırmayı da ihmal etmiyor. Bu yılın ilk 9 ayında AKP patronlara para dağıtmaya devam etti. Çeşitli kredilere, sağlanan kolaylıklara ek olarak, Türkiye'nin 81 ilinde 10 sektör patronuna toplam 692 milyar 27 milyon 195 bin lira verildi.

Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurumu (BDDK) verilerinden derlenen bilgilere göre işçilerden kesilen vergilerden oluşan bu paraların dağıtımı şu şekilde oldu: 132 milyar 833 milyon 579 bin lira, "toptan ticaret ve komisyonculuk" işi yapan patronlara dağıtıldı. Bunu, 129 milyar 28 milyon 332 bin lira ile "inşaat", 121 milyar 845 milyon 82 bin lira ile "enerji", 68 milyar 484 milyon 322 bin lira ile "ziraat ve balıkçılık" ve 49 milyar 2 milyon 497 bin lira ile de "tekstil" patronları izledi.

Ayrıca 48 milyar 50 milyon 706 bin lira "turizm", 45 milyar 720 milyon 340 bin lira "gıda", 44 milyar 400 milyon 582 bin lira "metal ve işlenmiş maden", 38 milyar 811 milyon 876 bin lira "finansal kuruluşlar", 13 milyar 849 milyon 879 bin lira nakdi kredi de "denizcilik" işi yapan patronlara verildi.

Dağıtılan paraların yüzde 59'u iki büyük ilde toplanmış. En fazla kredinin kullanıldığı il 296,2 milyar lira ile İstanbul oldu. İstanbul'u 110,9 milyar lira ile Ankara takip etti. İstanbul ve Ankara'da 10 iş kolu patronu için verilen nakdi kredi

miktarı da 79 ilde kullandırılan nakdi kredilerin toplamını aştı. Tekstil patronları da bu yardım sıralamasında 49 milyar 2 milyon 497 bin lira ile beşinci sırada yer aldı. Tekstil patronlarının aldığı bu yardımlarda; Maraş, Bursa, Antep ve Uşak illeri ilk sıralarda yer aldı.

SERMAYENİN CAN SİMİDİ AKP

Yılın ilk 9 ayında 10 iş kolunda patronlara yaklaşık 700 milyar lira kredi veren AKP'nin patronlara dağıttığı para bitmiyor. Ne de olsa işçiler bu düzende insanca yaşayabilmek için değil patronlar için çalışıyor! Ekonomi Bakanı Nihat Zeybek-

çi, patronlara yapılan yardımlar için şunları söyledi:

"Başbakan Yıldırım, ekonomiyle ilgili başbakan yardımcılarını ve bakan arkadaşlarımızla her sektörden 48 şirketi çağırarak 5,5 saat süren bir toplantı yaptık geçtiğimiz Cuma günü. Enerji, savunma, petro-kimya, sağlık, ilaç, tarım teknolojileri hepsi oradaydı. Onlara 'süper teşviklere hazır olun' dedik. Bu grup artık kurumsal halde çalışacak. Cumhurbaşkanını ve başbakanımızın başkanlığında değil; kendi başına bir organizma gibi çalışarak ülkenin genel konuları ile ilgili fikir üretecek bir kurum haline dönüşecek ileride.

Bu eklele uluslararası piyasalara proje bazlı yatırım teşvik sistemimizi anlatacağız. Onlara, 'Hazırlanın; kendiniz, yurt dışındaki ortağınız ya da başka biriyle beraber şu alanlarda sizi bekliyoruz. Ucu açık teşvikler vereceğiz ve bunu ileride sizinle gelip görüşmeye başlayacağız' dedik."

Kısaca işçi ve emekçilerden kesilerek çeşitli fonlarda biriktirilen ya da hazineye aktarılan paralar patronlara dağıtmaya devam ediyor. İşçi ve emekçilere ise ya açlık ve yoksulluk sınırının altında bir yaşam ya da iş cinayetlerinde ölmek düşüyor.

Birleşik Metal-İş Sendikası'nda son zamanlarda yaşanan gelişmeler, "Birleşik Metal-İş'te neler oluyor?" sorusunu akıllara getiriyor. Bu soruyu son yıllarda yaşanan metal sektöründeki işçi hareketleri üzerinden değerlendirebiliriz.

İşçi sınıfına dayatılan kölelik koşullarına karşı, Birleşik Metal-İş Sendikası'na bağlı iş yerlerindeki işçilerin grev iradesi ile başlayan süreç, grevin yasaklanması ve sendika yönetiminin bu süreçteki pratiği bizlere bir şeyleri gösteriyor.

İşçiye güvenmeyen, tabana inmayan, işçi sınıfının tarihsel anlamda dönüştürücü, değiştirici (devrimci) misyonunu kavramayan bürokrat takımının, çıkıp da grev kararını kendi istekleriyle almadıklarını biliyoruz, hatırlıyoruz. İşçinin grev iradesini yansıtan mitingde bürokratları köşeye sıkıştıran işçiler, fabrikalarda yapılan grev oylamalarında da kararlarının arkasında durarak

Birleşik Metal-İş Sendikası'nda neler oluyor?

greve "evet" dediler. Zorlu sürecin başladığı bu tarihte ise, işçi sınavını verdi, grev iradesini kuşandı. Sermayenin ve hükümetin grevi yasaklamasına ise bu bürokrat takımı sevinç ile karşılık verdi. Oysa ki, kendilerinden bu grev yaşayacağını tanımayıp, fiili-meşru bir hatta grevin arkasında durması beklenirdi. Bu kararı tanımayıp grevi devam ettiren işçiler ise disiplinsizlikle suçlandı, suçlu ilan edildi. Çünkü kararlar göstermelik olarak işçiye sorulur asıl kararı ise başkanlar verirdi. Bu anlayışın kendisi zaten tabandan kopuk bir sendikal anlayışı daha net bir şekilde göstermişti.

Devrimci, ilerici işçilerin oluşturduğu mücadele geleneği, sendika bünyesinde

oluşturulan çıkar şebekesinin de istismar ettiği bir mesele oluyor. İşçi sınıfının bilimsel anlamda devrimci oluşu, üretim ilişkilerindeki konumundan ve sistemin dayattığı kölece koşullardan geliyor. Kapitalist sistemin aşırı kâr hırsının, ağır sanayilerde daha fazla boyutlar kazandığını biliyoruz. İş cinayetleri, meslek hastalıkları, uzun çalışma saatleri, düşük ücretler yaşanan sorunların başında geliyor.

Bugün Birleşik Metal-İş Sendikası'nın içerisinde Türk Metal vari uygulamaları yakından izliyoruz. İzmir'de yaşadığı gibi seçilmiş temsilcilerin görevden alınmasına, işten atılmasına ya da kendi görüş ve önerisini dile getirdiği için

uyarılar gönderilmesine şahit oluyoruz. Uzlaşmacılıktan, işbirliğine doğru uzanan bu eğilimin akıbetini önümüzdeki dönem sınıf hareketinin seyri belirleyecektir.

Burada belirleyici olacak olan ise samimi, ilerici, devrimci çizgiye yakın işçilerin önümüzdeki dönem alacakları tavidir. Toplumsal yaşamda kendini dayatan gerici eğilimlerin en çok yansımaları da fabrikalarda yaşanıyor. Siyasal gericiğin ağırlığı, fabrikalarda ilerici, devrimci işçilerin baskı altına alınması, yalıtılması gibi uygulamalarla kendini dışa vuruyor. Tüm bunlara rağmen devrimci, ilerici işçilerin daha fazla yan yana gelmek, sorumluluk almak ve devrimci politikaları toplumsallaştırmak gibi bir görevi bulunuyor.

BURSA'DAN BİRLEŞİK METAL-İŞ ÜYESİ BİR İŞÇİ

Metal TİS'leri ve sınıfa politik müdahale

Toplu sözleşme süreçleri, işçi sınıfı mücadelesinin gelişimi için önemli imkanlar barındırmaktadır. İşçiler bu dönemlerde daha duyarlı ve dinamik olmaktadır. Ne de olsa toplu sözleşmenin sonuçları, belirlenen periyot içinde kendilerinin ekonomik ve sosyal yaşamında belirleyici etken olacaktır.

ZORLU TİS SÜRECİ KAPIDA

Metal iş kolunda yürütülen MESS Grup TİS süreçleri, toplu sözleşme dönemlerinin önemi ve özellikleri açısından en çarpıcı örnektir. Zira bu dönemlerde Türk Metal çetesi bile metal işçilerinin öfkelerini kontrol altında tutabilmek için eylem ve mitingler düzenlemek zorunda kalıyor. Bir anlamda hava boşaltmaya çalışıyor. Ancak bu durum, sınıfın TİS süreçlerindeki düzeyi konusunda gerçeği değiştirmiyor. Hatırlanırsa, 2015'te esen Metal Fırtına da toplu sözleşme üzerinden ortaya çıkmıştı. Bosch işçilerinin eylemli bir sürecin ardından Türk Metal'i diğerlerine göre daha iyi bir sözleşmeye imza atmak zorunda bırakması, diğer metal işçilerinin dikkatini toplamış, Türk Metal'in kendilerini kandırıldığını anlayan işçiler sınıf mücadelesi tarihine önemli bir deneyimi yazmıştı.

Önümüzdeki dönemde metal işçilerini zorlu bir TİS süreci bekliyor. Bir yanda gün be gün tırmanan siyasal gericilik, öte yanda darbe girişiminin ardından yaratılan baskı ortamı olası eylemli süreçlerin önünde bir engel olarak duruyor. İlan edildiği tarihten bu yana neredeyse her bir işçi direnişinin karşısına çıkarılan OHAL sopolasının metal işçilerinin olası eylemleri karşısında sallanması da kuvvetle muhtemel. Metal patronlarının OHAL'le

yaratılan baskı ortamını, şovenizmin etkisinin arttırılmasını, savaş ve "terör" demagogilerini fırsata çevirmesi beklenmedik bir durum olmayacak. Tam da bu nedenle metal işçilerinin 2017'deki toplu sözleşme sürecine çok yönlü bir hazırlık yapması gerekmektedir.

EKONOMİZM BATAĞINA DİKKAT

Söz konusu sürece hazırlığın nasıl olması gerektiği üzerine çeşitli makaleler/değerlendirmeler yayınladı. Ancak bu yazımızda bir noktanın altını çizmenin gerekli olduğu kanısındayız.

MESS Grup TİS süreçleri, metal işçilerinin olduğu kadar sınıf devrimcilerinin de özel ilgisine konu olmaktadır. Sınıf devrimcileri, iş kolunda yürüttükleri faaliyetleri bu sürecin ihtiyaçlarına göre belirlemektedir.

Unutulmaması gereken şey, bu süreçte, özel olarak da 2017 MESS Grup TİS sürecine dönük çalışmaların, işçi sınıfına yönelik devrimci müdahalenin yalnızca bir boyutunu oluşturduğu gerçeğidir.

Sınıf devrimcilerinin işçi sınıfına devrimci müdahalesindeki temel perspektif, devrimci bir işçi hareketi yaratılması, sınıfın siyasallaştırılması ve toplumsal mücadele sahnesinde yerini almasını sağlamasıdır. TİS süreçleri de dahil olmak üzere, işçi sınıfını ilgilendiren her durum ya da gelişme sınıf devrimcileri için bu politik hedefin ete kemiğe büründürülmesinin bir aracıdır. TİS süreçlerine müdahalenin özü de budur.

2017 MESS Grup TİS sürecine yapılacak her türlü müdahale, sınıfı devrimcileştirme perspektifi içinde planlanmalı, siyasal bir zemine oturmalıdır. Dahası gündelik çalışma asla bu dar alana sıkış-

tırılmamalıdır.

2017'yi bekleyen ve MESS'le yeni bir kavgaya hazırlanan metal işçileri için sorun ücret zammı, sosyal hak kazanımı vb. sınırlarıdır. İşçiler ceplerine girecek parayı, yaşamlarında yaratabileceklerini sandıkları rahatlamayı düşünmekte ve bunun için eyleme geçmektedir.

Sınıfı devrimcileştirme çabası gösteren sınıf devrimcileri içinse süreç "üçü beş yapma" derekesine indirgenemez. Zira "üçü beş yapma" kaygısının peşinde koşmak sendikacılık yapmak, siyasal öncülük adına ekonomizm batağına saplanmak anlamına gelir. Bu bağlamda ve sınırlarda 2017 sözleşmesinde hangi maddeler yer alırsa alsın, devrimci sınıf hareketi adına herhangi bir kazanım olmaz.

Sınıf devrimcileri, 2017 MESS Grup TİS sürecini sınıfı devrimcileştirme hedefinin bir boyutu olarak ele almalı, sınıfın ekonomik ve sosyal kazanımlar elde etmesinin yanı sıra politikleşmesi için de özel bir çaba harcamalıdır. Özellikle bugünkü tabloda metal işçilerinin karşılaştığı olası tutumlar düşünülürse; işçilere burjuvazinin sınıf iktidarını, düzen ve devletin/devlet kurumlarının ilişkisini, patronlarla hükümet ilişkisini anlatabilmek daha da büyük bir önem kazanmaktadır. İşçi sınıfının bunları kavraması sınıf mücadelesinin yarını için değil, bugünkü ekonomik ve sosyal taleplerinin kazanılması için bile gereklidir.

Sorun sınıf devrimcileri için de hayati bir önemdedir. Zira sınıf devrimcilerinin işçi sınıfı zemininde yükselen bir güce dayanarak toplumsal mücadelenin etkin bir tarafı olmasıyla, sınıfa yönelik müdahalenin yönü arasında kopmaz bir bağ vardır.

2017'YE HAZIRLANIYORUZ...

TOPLU SÖZLEŞME SEMPOZYUMU

SÖZ, YETKİ, KARAR METAL İŞÇİSİNİN!

TALEPLERİMİZ NE OLMALI?

NASIL MÜCADELE ETMELİ?

MİB sempozyum düzenliyor

Metal İşçileri Birliği (MİB), 2017 MESS Grup Sözleşmesi süreci öncesinde metal işçilerinin birliğini sağlamak için adımlar atıyor.

"Söz, yetki, karar metal işçisinin!" diyen MİB, 2017 TİS süreci öncesinde sempozyum düzenleyeceğini açıkladı.

Sempozyum 18 Aralık 2016 tarihinde, Bursa'nın Nilüfer İlçesi'ndeki Bursa Akademik Odalar Birliği Toplantı Salonu'nda düzenlenecek.

MİB, "Toplu Sözleşme Sempozyumu'nda buluşalım!" başlığıyla yaptığı açıklamada şu ifadelere yer verdi:

"Yıllar boyu satıldık, emeğimiz, MESS ve ortaklarına peşkeş çekildi. Mayıs 2015'te ayağa kalktık, satış şebekelerine büyük bir tokat indirdik. Ama işimiz bitmedi, mücadele yeni başlıyor.

2015'te başladığımız işi 2017'de bitirmeye kararlıyız. 2017'de MESS Grup Sözleşmesi süreci var. Satış şebekelerinin fişini çekeceğiz, MESS'i yeneceğiz.

Yıllardır satışa ve sömürüye seyirci kaldık. Seyirci kaldık, tribünden izledik. Ama artık metal işçisi ayakta! Onların satış masalarında oldu bittilerine izin vermeyeceğiz.

Söz, yetki, karar işçindir diyoruz!

Toplu sözleşme sürecinde her aşamada sözümüzü, söyleyecek, irademizi ortaya koyacak, birliğimizi sağlayacak ve masaya yumruğumuzu vuracağız.

İşte bu bilinçle 2017'de metal işçisinin birliğini sağlamak, sözünü söylemek, taleplerini, mücadele ve örgütlenme yöntemini belirlemek üzere bir araya geliyoruz.

Aralık ayı içinde Bursa'da Toplu Sözleşme Sempozyumu'nu topluyoruz.

Haydi hangi sendikada olursa olsun tüm metal işçisi arkadaşlar, sempozyumda buluşalım, sözümüzü söyleyelim, birliğimizi sağlamak için bir adım atalım.

Metal fırtınasının ruhuyla 2017'yi kazanmak için..."

Tarih: 18 Aralık 2016

Saat: 10.00

Yer: Bursa Akademik Odalar Birliği Toplantı Salonu - Nilüfer

EMİS'e karşı "söz, yetki, karar" işçilere!

General Elektrik/Grid Solutions, ABB Elektrik, Schneider Elektrik ve Schneider Enerji işletmelerine bağlı 26 işyerinden 2200 işçiyi ilgilendiren Birleşik Metal-İş ve Elektromekanik Metal İşverenleri Sendikası (EMİS) arasında süren Grup Toplu İş Sözleşmesi (TİS) görüşmeleri 60. gününde tıkanıp ve uyuşmazlık tutanağı tutuldu. Birleşik Metal-İş'in taslağında sunduğu 82 maddeden 34'ü kabul edilirken, 43 maddede anlaşma sağlanamadı.

Geçmiş sözleşme süreçlerinden farklı olarak sadece ücret ve sosyal haklarda değil, idari maddelerde de anlaşmazlık bulunuyor. EMİS, Türkiye'de oluşan OHAL koşullarına da yaslanarak metal işçisinin kazanılmış birçok hakkını elinden almak derdinde. Çalışma koşullarını ağırlaştırmak isterken, güvencesiz çalışma süresini 4 aya çıkartmayı dayatıyor. Kazanılmış belli hakları yasal sınırlara çekmek istemesinin yanında, sözleşme süresini 3 yıla yükseltmeyi dayatıyor ve sözleşmeye esnek çalışmayla kiralık işçilik uygulamalarını eklemek istiyor. EMİS'in sunduğu maddeler metal işçisine tam anlamıyla kölelik dayatmalarıdır ve bu dayatmaları kabul etmeyeceğini açıklayan sendika masadan kalkmış bulunuyor.

Artık söz metal işçisindedir. Uyuşmazlık sonrası Birleşik Metal-İş bir eylem planı açıkladı. Fabrikalarda okunan bildirimlere göre mesaiye kalmama eylemi, yemek paydoslarında toplu halde alkışlarla yürüme, her Cuma günü vardiya girişlerinde alkışlarla işe giriş ve basın açıklamaları yapılacak. Birleşik Metal-İş'in eylem planına bakınca ve geçmiş deneyimlerini de hatırlayınca,

süreci yasal sınırlarda tutmak isteyeceği akıllara geliyor. OHAL koşullarının olmadığı bir önceki sözleşme sürecinde grevin yasaklanmasına karşı pankartları indirip işçiyi zorla fabrikaya sokan anlayış bugün OHAL koşullarında süreci bu duruma bile getirmek istemeyecektir.

Bu yüzden Birleşik Metal-İş üyesi işçiler geçmiş dönemden dersler çıkarabilmeli ve EMİS'in birçok hakkı gasp eden ve yeni baskılar getiren sözleşmesini hiçbir koşulda imzalamamalıdır. Son günlerde sendika içinde yaşanan tasfiye operasyonları da göz önüne alınırsa, Birleşik Metal-İş'in bu süreci göğüslemek bir yana yeni bir satış sözleşmesini imza-

layacağı aşıkardır. Bu yüzden metal işçisi geleceği için Birleşik Metal-İş bürokratlarına değil kendine güvenmeli ve "söz, yetki, karar" hakkını kendi eline almalıdır.

Her fabrikada bölümlerden başlayan komiteler oluşturulmalı ve bu komiteler sendika bürokratları ve onların uzantılarından bağımsız olmalıdır. Çünkü Birleşik Metal-İş yönetimi de fabrikalarda komiteler oluşturuyor, fakat denetimi sıkı tutarak işçilerin geri bilincine yaslanıyor ve alınan geri tutumlara "işçinin iradesi" görüntüsü veriyor. Bu süreçte öne çıkan mücadeleciler işçileri susturuyor, sürecin dışına itiyor. Bu durumdan kaynaklı

olarak komiteler bağımsız olmalı ve fiili meşru mücadele hattını benimsemelidir. Geri eğilimler hep mahkûm edilmeli ve ileri çıkan desteklenmelidir. Talepler kabul edilene kadar mücadelenin sürdürüleceği "grevse grev, işgalse işgal" bakişi EMİS'e gösterilmelidir. Fabrikalarda oluşan bu komitelerin arasında bir bağ oluşturulabilmesi ve düzenli toplantılarla ortak irade çıkarılmalıdır.

Ancak her direnişte olduğu gibi sermaye devleti de kendi misyonunu oynamak için sahnede olacaktır. Hem de içinden geçmekte olduğumuz dönemde polis, yargı gibi baskı aygıtlarını daha pervasızca kullanacaktır. Bu saldırılar önden hesaplanmalı ve hazırlıklar şimdiden yapılmalıdır. Grevin yasaklanması OHAL koşullarında yüksek ihtimaldir. O zaman fiili grev süreci şimdiden işçilerin bilincinde yer etmelidir ve yapılacak hazırlıklar bu temelde olmalıdır. Sınıf dayanışmasının önemini 29 Ocak Grevi ve Metal Fırtına süreci göstermiştir. Diğer fabrikalarla temaslar oluşturulmalı ve dayanışma eylemleri, gerekirse de dayanışma grevleri örgütlenmelidir.

EMİS'le yapılacak sözleşme "Metal Fırtına" sonrası metal işçisi ile metal patronlarını karşı karşıya getiren ilk süreç olmasından kaynaklı da ayrıca önem kazanıyor. 2017 öncesi ilk raunt olarak görülmesi gereken TİS, MESS'le girişilecek mücadeleyi doğrudan etkileyecektir. Eğer başarılı bir sözleşme süreci gerçekleşirse 2017'ye metal işçisi daha güçlü girecektir. Başarılı bir süreç için de öncü metal işçilerine büyük görevler düşmektedir.

EMİS kapsamındaki fabrikalarda işçiler hazırlanıyor

Birleşik Metal-İş ve EMİS arasında süren Grup TİS sürecinde uyuşmazlık tutanağının tutulmasının ardından EMİS kapsamına giren fabrikalarda 3 Kasım'da açıklamalar yapıldı.

Birleşik Metal-İş'in uyuşmazlık sonrası hazırladığı bildirimler General Elektrik/Grid Solutions, ABB Elektrik, Schneider Elektrik ve Schneider Enerji fabrikalarında vardiya vardiya işçilere okundu. TİS görüşmelerindeki son durumu anlatan bildiride EMİS patronlarının içinden geçtiğimiz olağanüstü koşullara güvenmemesi, metal işçilerinin, fiili ve meşru haklarını her koşul ve şartta kullanacağı belirtildi.

SCHNEIDER'DE İŞÇİLERİN COŞKUSU

Bildirilerin okunduğu fabrikalar arasında en coşkulu olan fabrika ise Schneider Enerji Manisa fabrikasıydı. Schneider fabrikasında okunan bildirinin ardından işçilere açıklama yapıldı. TİS görüşmelerinde teklif dahi edilemeyecek, kazanılmış hakları gasp etmeye dönük tekliflerle gelindiği belirtilen açıklamada, EMİS'in Schneider'a özel madde madde teklifleri şu şekilde sıralandı:

"*İşveren tarafından organize edilen toplantı ve eğitimlere katılmama 2 günlük ücret kesintisi, tekrarı halinde işten çıkartma.

*Çağrılmadığı halde başkasının yeri-

ne eğitime katılma. Cezası işten çıkartma.

*Fabrika giriş çıkışını bloke ederek iş güvenliğine aykırı davranma. Cezası işten çıkartma.

*İş kazası geçirdiğini saklamak. Cezası işten çıkartma."

EMİS'in bu dayatmalarının yanı sıra kazanılmış haklara saldırması ve sefalet zammı dayatması teşhir edildi. EMİS'e bağlı fabrikaların mesaiye kalmama eylemlerine başlayacakları belirtilirken kendilerinin 4 aydır bu eylemi yaptıkları belirtildi. EMİS'in ücrete %10 zam, sosyal hakka %10 dayatması teşhir edildi.

EYLEM PROGRAMI AÇIKLANDI

Birleşik Metal-İş'in henüz netleşmeyen eylem programının da açıklandığı eylemde program şu şekilde duyuruldu:

"7 Kasım Pazartesi'den itibaren mesailere kalınmayacak. 8 Kasım'dan sonra her hafta Salı ve Çarşamba yemek paydoslarına toplu halde alkışlarla girecek. 11 Kasım tarihinden başlamak üzere her Cuma günü vardiya girişlerinde servislerden inilerek toplu yürüyüşler gerçekleştirilecek. 14 Kasım'dan sonra EMİS'e bağlı fabrikaların bulunduğu yerlerde basın açıklamaları gerçekleştirilecek."

Açıklama sloganlarla sonlandırıldı. Bu ilk eylemlerin ardından EMİS kapsamındaki fabrikalarda işçiler yemeklere toplu çıkışlar yaptı.

Bu düzeni yıkacağız ve hiçbir kirli yöntem bizleri bundan alıkoyamayacak!

“...
Ah, sözlerin senin, söyleyemediğin
sözlerin
yarın arkadaşların söyleyecekler hep-
sini, arkadaşların.
Ama burda, bu dört duvar arasında,
sana ne yapsalar
bir tek söz söylemeyecek, gık deme-
yeceksin!
Sordukları kimler, neredeler, sakın ha!
Susacaksın! Bağırarak da yok! Ölmek
mi, öleceksin!
Yarın bütün yurdun duyacak nasıl
olsa
burda, bu cehennemde sustuğunu
senin!”

Dobri Jotev

Toplumun üstünde tepinmeye devam ediyorlar, en ufak bir muhalefete dahi tahammülleri yok. Çıt sese kurşun sıkıyor, saldırıyor, yok etmeye çalışıyorlar.

İçinden geçtiğimiz süreç yakıp yıkıyor bizleri ama aynı zamanda bizlerin içinde düzene beslenen iyimserliği ve en ufak umut kırıntılarını da silip süpürüyor. Yani iyidir rüzgarın sert esmesi, yakması soğğun; karşısında durulabildikçe.

Görüyoruz, yaşıyoruz, böyle zamanlarda ya ortaya koyulan iradeyle süreci göğsüslüyor ve güçleniyoruz ya da altında ezildikçe eziliyor kimliksizleşiyoruz. Devrimcilik iddiası olan bizler için her şey çok berrak; herkes kendi işini yapıyor; geleceğimizden vazgeçmiyor ve direniyoruz!

Devletin bizleri denetim altına almayı, sindirmeye çalıştığı yöntemlerden biri de gözaltı terörü. Dobri Jotev, çileden doğan sözlerin bazen bir ölüye can verdiğini, bazen düşmanı kurşunlayabildiğini söylüyor ya, işte biz komünistlerin de gözaltında aldığı tutum bu düzene karşı çektiğimiz tetik, kullandığımız silahtır.

Her an'da olduğu gibi gözaltı süreçle-

rinde de iki sınıf karşı karşıya gelir. Yapılan işkenceler tek tek polisler tarafından değil, bir sınıfın temsiliyetini savunan güçler üzerinden gerçekleştirilir. Karşı karşıya kalınan, bir sınıfın baskısıdır ve orada verilen sınıf savaşımı, sınıf kavgasıdır. Gördüğümüz yüzlerin farklı olması bu gerçeği hiçbir şekilde değiştirmez. Örneğin bir polisin diğerine göre daha ılımlı yaklaşıyor ve “iyi polis” rolüne bürünüyor olması, onun kapitalist sistemin koruyuculuğunu yaptığı gerçeğini ortadan kaldırmaz; bu sadece aralarındaki işbölümünün örneğidir.

Gözaltında fiziki, psikolojik vb. birçok saldırıyla karşı karşıya kalırız. Yapılan işkenceler, irademizi teslim almaya ve bizleri kimliksizleştirmeye, ümidimizi yok etmeye, yalnızlaştırmaya yöneliktir. Bu saldırıların boyutu da artabilir. Elbette ki saldırıların bu kadar yoğun ve boğucu hissettiğimiz anlarda korkumuz, endişemiz ve telaşımız olabilir. Ne yapacağımızı bilemeyebiliriz ya da yalnız hissedebiliriz. Ancak tarihe baktığımızda devrimcilerin –dört duvar arasında olsalar dahi– verdikleri mücadeleyle düşmanı nasıl yerle bir ettiklerini, direnişin ve iradenin gücüyle kendimizin ördüğü duvarların dahi nasıl aşıldığını ve direnişin gücüyle bütün saldırıların boşa çıktığını görebiliyoruz. Bu güç ve irade bizlerin fiziki anlamda çok daha güçlü olmasından değil, ideolojimizin haklılığı ve güçlülüğünden gelmesidir. Proletaryanın dünya görüşünü özümsemek ve kendimizi, yaşamımızı, duygularımızı bu ekseninde işlemek bizi sağlamlaştırdı.

Düzenin karşısında devrim tek alternatiftir, onun için devrimleşmeyen her şey çürür. Devrim dışında her şey düzene aittir. Düzenin bataklığında yeşermemek ve insan kalabilmek için devrimleşmeliyiz. Yaşadığımız korkunun, endişenin

duvarlarını yıkacak olan tek güç budur. İradenin, kararlılığın, direncin kaynağı işte buradan gelmektedir. Bu da elbetteki örgütlülük içinde mümkündür.

Gözaltında bazen yanımızda yoldaşlarımız olmaz, tek alınırız ya da ayrı ayrı yerlere koyabilirler. Yoldaşlarımızı görmesek dahi örgütlülüğümüz sesimize ses katar, yalnız değildir. Yalnızlığımız sadece fizikselidir. Bizler tek kalsak da bizden önce binlerce devrimcinin direnişi, kararlılığı, duruşu, yoldaşlarımızın mücadelesi bizimle iç içedir.

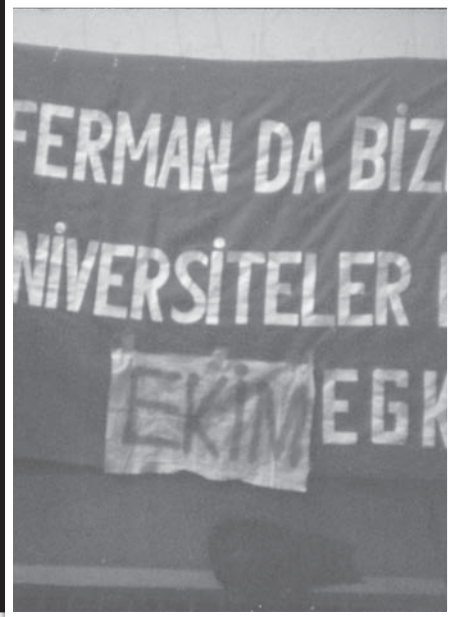
Düzenin bekçileri gözaltında imza atılması, parmak izi alınması vb. pek çok dayatmayla bizleri kendi sınırlarına çekmeye çalışır. Onurlu ve milyonların kölelikten kurtulduğu bir yaşam için mücadeleye verenler olarak bu dayatmaları kabul etmiyoruz; çünkü bu düzeni hiçbir şekilde kabullenmiyoruz. Bizlerin ufku onların sınırlarını aşıyor, biz bu düzene sığmıyoruz ve gözaltında da bizleri kendi yöntemleriyle düzenin içine sığdırmaya çalışıyorlar.

Biz bu düzeni yıkacağız ve hiçbir kirli yöntem bizleri bundan alıkoyamayacak! Okullarımızda, sokaklarda, hapishanelerde biz bu düzeni yıkmakla meşgulüz!

Çok güçlüyüz; gücümüzü sarsılmaz devamımızdan alıyoruz. Gücümüzü örgütlülüğümüzden ve proletarya sosyalizmine olan inancımızdan alıyoruz. Gücümüz ateşin keşfinden güneşin zaptına uzanan mücadelede ölümsüzleşenlerin ve direnenlerin cesaretiyle, değerleriyle büyüyor. Nasıl ki bizden önce ölen yiğit devrimcilerin kanı yürüdüğümüz yolun rotası olmuştursa biz de yarına yön gösteriyoruz. Bu uğurda her bedeli ödemeye hazırız!

Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldırılmaz!

M. LİLİTH

Saldırıların karşı “özerk demokratik üniversite” talebi

OHAL'in ardından KHK'lar yayınlanmaya devam ediyor. Son yayınlanan KHK'larla onlarca akademisyen ihraç edildi, eğitim emekçileri işten atıldı. Zaten yapılış itibarıyla anti-demokratik olan rektörlük seçimleri de kaldırıldı ve atamalar tamamıyla Erdoğan'ın inisiyatifine bırakılmış oldu.

Önceden yapılan rektörlük seçimlerinde üniversite bileşenlerinin bir kısmının kullandığı oylar neticesinde 3 aday belirleniyor, sonrasında ise seçim cumhurbaşkanına bırakılıyordu. Bu uygulama bile üniversitelere yapılmış bir saldırıyken yeni kararnameyle üniversiteler mevcut hükümetin arka bahçesi haline getirilmeye çalışılmaktadır.

Üniversiteler üzerindeki baskı koşulları her geçen gün artmakta ve geçen senenin başından beri toplumsal olaylara duyarlı, ilerici-devrimci öğrenciler gerek polis gerekse de faşist çeteler eliyle türlü saldırılara maruz kalmaktaydı. Seçimler bahane edilerek üniversitelerde başlatılan siyaset yasağı gelinen aşamada tüm ilerici-devrimci öğrencilerin faaliyetlerinin engellenmesiyle devam etmektedir. Direnen, sözünü söylemeye devam eden ve üniversiteleri savunan gençlik ise YÖK yönetmeliğine göre cezalandırılmakta(!) ve uzaklaştırmalarla üniversite dışına itilmekte.

Son olarak kendisi için üniversiteleri dikensiz gül bahçesine çevirmeye çalışan devlet rektörlük seçimlerini de kaldırarak saldırılarını arttırmış durumda. Bu nedenle her dönem gençlik kitlelerinin temel talepleri arasında “demokratik-özerk üniversite” yer almıştır. Bu talebin bugün daha gür haykırılması gerekiyor.

İSTANBUL'DAN BİR ÜNİVERSİTELİ

Kazanmanın yolu direnmekten geçer!

Yer İstanbul Üniversitesi, aylardan Ekim. Üniversitenin bir öğrencisi, Buse Bayram, demokratik bir hakkını kullanmaktan dolayı darp ve işkenceyle gözaltına alınıyor ve bu esnada kolu kırılıyor. Bir yıl sonra okul yönetimi bir ay okuldan uzaklaştırma cezası veriyor. Ancak bu kadar olur. Tam da Aziz Nesin tarzında mizahi bir olay. Bu kötü yönetici sınıf diyor ki; "Burada sadece ben olacağım, sana ve senin gibi düşünenlere yer yok. Öğrenim hakkı yok." Bir üniversite öğrencisi bilimsel-akademik anlamda düşünsel ve demokratik hakkını kullanıyor. Ancak tuhaf olan bu hakkı kullandırmamak. Normalde bir üniversiteyi senato yönetir ve dışarıdan etkilenmeden kararlar alır. Zira bilimsel çalışma böyle gelişir, ilerler. Ama kazın ayağı böyle değil.

Her yerde olduğu gibi, egemen gerici sınıf; kitlelerden ve pozitif bilimden korkar. O unsurların büyüüp gelişmesi demek karanlığın, yobazlığın, vahşetin sömürünün son bulması demektir. O yüzden bu ülkede tredman modeli uygulanır. Kitlelere saldırılar herkesin gözü önünde bütün basın yayında göstere göstere yapılır; ki kitleler yılsın bir daha alanlara çıkmasın diye. İnsanların ufak kıpırdanması büyük şiddetle sindirilir.

Denilir ki "ben ne kadar izin verirsem, siz o kadar eylem yaparsınız. Aksi durumda saldırırım!" Kitleleri korkutmak onları alandan uzaklaştırmak, karanlık ve kaos, faşizmin işi.

Eğer biz ülkenin işçi ve emekçilerinin gelecekte daha iyi bir dünyada yaşamasını istiyorsak, böyle bir idealimiz varsa genç-yaşlı, kadın-erkek demeden toplumda bir özne olarak yer alıp cesaretle hakkımızı almak için öne çıkmalıyız. Koşullar ne kadar olumsuz olsa da şunu iyi bilmeliyiz. Biz bu günlere toplum olarak mücadele etmediğimiz, devrimci bir

tarzda çalışma ve örgütlenme yapamadığımız için geldik. Bugün yaşananlar bunun eseridir. Bundan sonrakiler daha vahim olacak ve dünyada bunun örnekleri çok. Amacım etrafa kötümserlik yaymak değil, bizim mücadelemizde karamsarlığa yer olamaz. Şartlar ne olursa olsun iyi örnekleri çoğaltmak gerekiyor.

Biz öğrencimizle, sendikamızla, yaşlılarımızla, gencimizle bir ay boyunca duruşumuzla doğru olanı, yapılması gerekeni gösterdik ve de bundan asla geri durmayacağız, vazgeçmeyeceğiz. Eğer kurtulacaksak da batacaksak da yol bu. Hak-

sızlığın, adaletsizliğin, faşizmin zulmüne inat bu böyle olacak. Elbet yanımızdan bakıp bakıp geçen insanlar da bizi anlar, cesaretlenir, gereğini yaparlar. İçinde yaşadığımız şu dönem aynı zamanda yönetenlerin eskisi gibi yönetemedikleri bir dönem. Saldırıların artmasının nedeni de bu. Saldırlara karşı gün birleşme zamanıdır. Gün mücadele zamanıdır, yarın çok geç olmadan. Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!

ÜMRANIYE'DEN BİR KIZIL BAYRAK OKURU

Aydınlık gazetesinin 9 Kasım tarihli sayısında "terörle mücadelenin vazgeçilmez cephesi: üniversiteler" başlıklı bir dosya yayınlandı. Bir tam sayfasında devrimci ve ilerici öğrencileri hedef göstermeye çalışan ajan gazete Aydınlik, kendi yazarlarının deyimi ile "1968'den beri verdiği kavga"ya devam ediyor.

Devrimci mücadelenin toplum içinde yaygın olduğu, anti-emperyalist mücadelenin kitleler nezdinde kabul gördüğü dönemlerde dahi Aydınlik çevresi misyonuna uygun hareket ederek devlet tarafından aranan devrimcileri kendi sayfalarında ihbar ediyordu. Bu yönüyle devrimci ve ilerici kamuoyunda teşhir olmuş bir çevre olarak herkes tarafından parmakla işaret ediliyordu.

Bugün de '80 öncesi kuşak bu gerçeğin farkında olarak Aydınlik-Perinçek tayfasının neye ve kime hizmet ettiğinin hakkını vermektedirler. Fakat bugün için özellikle genç kesimler bu hareketi sol bir hareket sanıp orada örgütlenilebilmektedirler. Oysa çok açıktır ki artık ajanlığın da ötesinde bugün AKP'nin soldan koltuk değnekliğine soyunmaktadır. Yazılarında AKP'nin güncel dair politikalarının övgüsü yapılabili-

Ajan gazete Aydınlik yine iş başında

mektedir. Ayrıca kendisi bir faşist olan Fırat Yılmaz Çakıroğlu ile ilgili "...Ülkü Ocakları Başkanı'ydı... Düzenlenen yürüyüşlerde TGB İl Sekreteri Burak Kurt ile birlikte en öndeydi" denilerek faşizmin en önemli araçlarından biri olan Ülkü Ocakları ile ne kadar yakın ve içli-dışlı olduklarını itiraf etmektedirler. Dosyada ayrıca "15 Temmuz darbe girişimi karşılığında yine AKP sözcülüğü yapılarak bir düzen partisi olduklarının hakkını vermektedirler. Gazetede "Fırat

Kalkını" adı altında Ortadoğu'daki işgalcilik de atlanmıyor. Bu işgalin "başarısı" övülerek iktidardan madalya beklentisi devam ediyor.

Üniversitelerin parça parça özelleştirildiği, eğitimin artık bir hak olmaktan çıkarılıp metaya çevrildiği dönemleri yaşıyoruz. Ayrıca verilen kıt kanaat eğitiminin ise gerçeklikten uzak, anti-bilimsel, tamamen siyasal iktidarın propaganda-sına döndüğü şu süreçte Aydınlik çevresi üniversitelerde ilerici, devrimci gençli-

ğin çalışmalarını baltalamak için elinden geleni yapıyor. Devletin bir kontra gücü olarak çalışan ve üniversitelerdeki adı ile TGB-Öncü Gençlik olarak provokasyon çalışmalarını sürdüren bu yapılanma bugüne kadar verilen mücadeleye karşı her türlü saldırıyı hayata geçiriyor. Devrimci, ilerici öğrenciler ile ilgili devlete bilgi aktarmaktan pusu atmaya kadar her türlü kirli yöntemi uyguluyor. Ve buna da toplum içinde meşruiyet kazanabilmek için "vatanseverlik" diyorlar. Ki böylesi hareketler tüm ülkelerde NATO merkezli olarak yapılandırılmaktadır. Emperyalizm her ülkede böylesi kontra güçleri var etmek zorundadır.

Bilinmelidir ki Aydınlik çevresi istediği kadar çalışırsa, toplumsal devrim mücadelesini engelleyemeyecektir. İsteddiği kadar çaba harcasın, istediği kadar efendilerine yağ çeksin; sınıf hareketi ve devrimci gençlik hareketi mücadelesi güçlenerek toplumsal devrimlerin önü açılacaktır. Siyasal ve ekonomik kriz içinde debelenen kapitalist sistemi hiçbir kuvvet kurtaramayacak, bu düzen tarihin çöplüğüne atılacaktır.

F. DENİZ

Kirli savaş politikalarına, gericiliğe, şiddete ve sömürüye karşı

Direnişi seçiyoruz!

Dünyanın üzerinden kara bulutlar geçiyor. Emperyalist güçler kirli çıkarları uğruna dünya halklarını mezhepsel, ırksal farklılıkları kışkırtarak birbirine kırdırıyor. Bu haksız ve gerici savaşlarda en çok kadınlar ve çocuklar zarar görüyor. AKP iktidarı ise Türkiye'yi emperyalistlerin güdümünde savaş bataklığına sürüklüyor. Onlar savaş istiyor! Biz ise, emperyalist saldırganlık ve kirli savaş politikaları son bulsun istiyoruz! Bunun için direnişi seçiyoruz!

Sermaye sınıfının bir dediğini ikiletmeyen AKP, kiralık işçilikle, kıdem hakkının gaspıyla, düşük ücret politikalarıyla, işsizlik tehdidiyle köleliği sessiz sedasız kabul etmemizi istiyor. Biz ise, emeğimizi korumak, insanca yaşamak için direnişi seçiyoruz!

OHAL uygulamalarıyla Türkiye koyu bir karanlığa doğru hızla yol alıyor. Gericilik artarken, hak ve özgürlük adına ne varsa yasaklanıyor. OHAL'de düşünmek, yazmak, hakkını aramak yasak! Bunları yapanlar gözaltına alınıyor, tutuklanıyor. Ama bir kadın şort giydi diye tekme atmak serbest! Bunu yapan serbest bırakılıyor! Onlar kadın cinayetlerini, tecavüzlerini "iyi hal indirimi" ile ödüllendiriyor, Ensar Vakfı'nda çocuklara tecavüzü "bir kereden bir şey olmaz" diyerek kolluyor, gerici eğitim müfredatlarıyla gençleri zehirliyor. Ellerindeki çekiçle kendine muhalif herkesi ezmek istiyorlar! Biz ise baskıya, gericiliğe karşı hak ve özgürlüklerimizi sonuna kadar savunmayı, direni-

şi seçiyoruz!

Kürt halkına karşı zulmün her türlüşünü reva görenler, kadın-çocuk demeden katletmeye devam ediyor, belediyelere kayyım atıyor, sırf Kürtçe diye çocuk TV kanalını dahi kapatıyor. Biz ise halkların kardeşliğini yaşamın her alanında örmek için, direnişi seçiyoruz!

25 Kasım'ı tarihe miras bırakan, baskı ve zorbalığa karşı direnişin sembolü olan Mirabel Kardeşler gibi direnişi seçiyoruz! İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları olarak sömürünün katmerlisini yaşayan, şiddetin her türüne maruz kalan, yoksulluğun cefasını en çok çeken kadınları da direnişe çağırıyoruz!

Diren ki değiştirilelim! Diren ki sömürsüz, savaşızsız, şiddetsiz bir yaşam kuralım!

İŞÇİ-EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI

25 Kasım'ın tarihçesi

25 Kasım 1960 tarihi, Latin Amerika' da bulunan Dominik Cumhuriyeti'ne egemen Trujillo diktatörlüğüne karşı mücadele eden Clandestina Hareketi'nin öncülerinden olan Mirabel kardeşlerin tecavüz edilerek öldürüldüğü tarihtir. Patria, Minerva ve Maria Mirabel kardeşler şahsında diktatörlüğe karşı özgürlük mücadelesi susturulmak istenmiştir.

Verdikleri mücadele içinde "Kelebekler" diye anılan Mirabeller, Latin Amerika halklarının ve dünyanın her köşesinden emekçi kadınların sembolü haline gelirler. Kelebeklerin öldürüldüğü 25 Kasım tarihi, 1981 yılında Kolombiya'da toplanan Latin Amerika Kadın Kurultayı'nda "Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü" ilan edilir.

Her yılın 25 Kasım'ı, emekçi kadınların şiddete, gericiliğe, baskıya ve sömürüye karşı sokaklarda özgürlüklerini haykırdıkları bir direniş günü olarak örgütlenir.

İEKK'dan emekçi kadın toplantıları

İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları (İEKK) 25 Kasım'ın ön günlerinde İstanbul, Adana ve Ankara'da toplantılar düzenledi.

İstanbul Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu, 6 Kasım günü aylık buluşmasını gerçekleştirdi. Buluşan emekçi kadınlar yaptıkları kahvaltının ardından forum gerçekleştirdi. Forum gündemleri kapsamında 25 Kasım'ın tarihsel kökeni ile ilgili bilgi verilerek kadın sorununun ve buna bağlı olarak kadına yönelik her türlü şiddetin kaynağı olan kapitalist sömürü düzeninin ancak toplumsal bir devrimle yıkılabileceğinin altı çizildi. Bu bakış açısı ile İEKK'nın amacının işçi ve emekçi kadınları yaşadıkları sorunlara ve karşı örgütlemek ve erkek sınıf kardeşleriyle birlikte mücadeleye

çekmek olduğu anlatıldı.

İEKK'nın kadın sorununa bakış açısı üzerine yapılan tartışmaların ardından 15 Temmuz darbe girişimi ve OHAL koşullarının emekçi kadınlara yansımaları üzerine örnekler verildi. Kamu emekçilerine, muhalif basına yönelik saldırılar ve HDP'li milletvekillerinin tutuklanması gibi güncel gelişmeler değerlendirildi. Kirli savaş politikalarının emekçi kadınlara yansımaları üzerinde duruldu. Yapılan konuşmalarda emekçi kadınlar iş yerlerinde karşı karşıya kaldıkları baskı, taciz ve mobbinge dair de örnekler verildi.

Foruma katılan İstanbul Üniversitesi direnişçisi Buse Bayram direnişlerini ve direniş boyunca yaşadıkları gözaltı-polis terörünü anlattı. Forum İEKK'nın 25 Ka-

sım'a yönelik eylem programının aktarılması ve buna yönelik yapılan planlamaların ardından sonlandırıldı.

6 Kasım Pazar günü kahvaltıda buluşan **Kartal** İEKK, kahvaltı sonrası gerçekleştirilen toplantıda güncel gelişmeleri ele aldı. Cumhuriyet yazar ve yöneticileri ile HDP'li milletvekillerinin tutuklanması, her türlü eylem-etkinliğin yasaklanması, basın açıklamalarına azgınca saldırılması, her türlü muhalif sesin susturulması, tüm ezilen kesimlere gözdağı verilmesi üzerine örgütlenmenin, yan yana gelmenin yakıcılığı ortaya konuldu. 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü'nde yapılacak etkinlik programı hazırlıkları planlanarak toplantı son buldu.

Adana İEKK "Emperyalist savaşların

gölgesinde ve karşısında kadınlar" başlıklı bir sunum gerçekleştirildi. Yapılan söyleşide ise emperyalist savaş ve saldırganlığın neden olduğu sorunlar ve bunların kadınlar üzerindeki yansımaları işlendi. Kirli savaş politikalarına karşı emekçi kadınların işçi sınıfının bağımsız devrimci tutumu çerçevesinde taraf olması ve örgütlenmesi gerektiği ifade edildi.

Ankara İEKK'nın, aylık meclislerinde gerçekleştirdiği eğitim toplantılarının Kasım ayı konusu "kadının kurtuluşu ve sosyalizm" idi. Toplantının ilk bölümünde Ekim Devrimi'yle birlikte kadınların özgürleşmesi temelinde atılan adımlar aktarıldı. Ekim Devrimi'nin tarihsel deneyiminden yola çıkarak kadınların kurtuluşunun neden sosyalizmde olduğu anlatıldı. Sunumun devamında, 25 Kasım kapsamında hazırlıklar ele alındı.

Karanlığa karşı kararlılık

Son dönemde yaşanan gelişmeleri de etkisiyle artan baskılar, tüm demokratik kazanımlarımızı adeta tek bir kırıntı kalmayana dek yok etmeye devam ediyor. Burjuvaziye hizmet eden şovenizm ve militarizm gün geçtikçe etkisini arttırmakta, nefes aldirtmaz hale gelmektedir.

İyice azgınlaşan düzen, Kürt halkının burjuva hukuk sınırları içerisindeki haklarını dahi tanımamakta ve bir halkın varlığını ve iradesini yok saymaktadır. Sermaye iktidarına karşı en ufak muhalefet, bugün artık her koşulda ezilmektedir. Bu baskılar bir yandan da toplumda bir korku imparatorluğu yaratmaktadır.

Özellikle son yıllarda işçi sınıfı cephesi olsun, Kürt halkı olsun katliamdan geçirilmektedir. Soma, Ermenek, Torun Center, Sur, Cizre, Hakkari'de yapılan kıyımlar bir sermaye iktidarı geleneğidir. Bu yüzdendir ki burjuva hukukun, yasanın dahi işlemediği bu dönemlerde baskılara ve gözaltılara karşı tutumumuz kararlı ve bedel ödeme çizgisinde olmalıdır. Özellikle bu tutum Kürt halkının şahsında daha tutarlı ve güçlü olmalıdır. Doğuda çıplak kadın bedenleri ile araç arkasında sürüklenen bedenlerle övünen alçak sermaye devletinin, ordusuna ve polisine karşı hiçbir alanda zayıflık gösterilmemelidir.

Dostlar, İzmir'de 4 Kasım'da yaşanan gözaltı sürecinde yaşananlar beni bu tutumu bir kez daha düşünmeye itmiştir.

Kürt halkının siyasal tercihi yok sayıl-

mış, onca hırsızın, dolandırıcının olduğu parlamentodan Kürt halkının temsilcileri keyfi bir tutumla gözaltına alınmış tutuklanmıştır.

Bunun karşısında Türkiye'nin birçok yerinde olduğu gibi İzmir'de de 4 Kasım Cuma günü basın açıklaması yapma kararı alınmıştır. Gün içinde 2 kez yapılan çağrıyla önce saat 12.00'de Sümerbank önünde akşam 18.00'de ise Alsancak Sevinç Pastanesi önünde toplanıldı. Alsancak önünde yapılacak olan açıklamaya polis yine vahşice saldırıp darp ve küfürle onlarca kişiyi gözaltına aldı. Eylemin yapısı ve duruşunu geçiyorum, gözaltılar sonrasında yaşananların ne anlama geldiğini sizlerle paylaşmak istiyorum.

Gözaltı aracına alındıktan sonra birçok arkadaşımızın polisin vahşice saldırısına karşı tutum olarak tok bir yaklaşım göstermesi, o an için önümüzdeki tek seçenektir. Fakat daha sonra anlamakta zorluk çektiğim bir durumla karşılaştım. Polisler yapılan diyaloglar bir noktadan sonra mide bulandırıcı bir hal aldı. Bunları bu şekilde dile getirmeyi istemezdim, ama hiçbir gerekçe gözaltı aracında polisten sigara istemeyi, ricayla iş yaptırılmayı gerektirmez, gerektirmemelidir.

Sadece gözaltı aracında değil, nezarete atıldıktan sonra da polisin vahşice saldırılarla bizleri biat ettirmeye çalıştığını biliyorduk ve tutumumuz da bu vahşiliğe karşı açlık grevi olmuştu. Çünkü hiçbir şekilde teslimiyeti kabullenmemek ge-

rektiğini işkence altında bedel ödeyen yoldaşlarımızdan öğrenmiştik. Fakat maalesef gözaltında devletin verdiği yemeği de, sigarayı da kabul edenleri gördük, polisle ikili diyaloga girenleri de. Aynı polis daha 2 saat önce gözünün önünde yoldaşlarını darp etmişti. Bu kültür, kim ne derse desin bir teslimiyet kültürüdür. Hiçbir direniş çizgisinde bu tutumun yeri olamaz, olmamalıdır. Ben ve yoldaşlarım, hiçbir alanda bu tutumu kabul edemez sindiremeyiz.

Mazlum Doğan'ın söylediği 'Direniş zafere teslimiyet ihanete götürür' sözü zor dönemlerde dahi bedel ödemeyi, baş eğmemek gerektiğini göstermiştir. Gerçekten bu çizgiyi koruyamazsak ve yeni devrimci nesile aktaramazsak kararlılığı kendi ellerimizle yaratmış oluruz.

Bugün için toplumsal bir muhalefet olmayabilir, bugün için üretimden gelen gücü düzeni yıkmaya muktedir olan işçi sınıfı alanlarda olmayabilir. Ama şu bilinmelidir; tarih sınıf mücadeleleri tarihidir ve bu tarihsel hareket içerisinde gelişen yıkma/yapma diyalektiği büyük bedelle mal olmuştur.

Sertleşen atmosfer gösteriyor ki, toplumsal öfke dinamikleri had safhadadır ve taşmaya yakın bir yeredir. Sermaye ve iktidarını yıkmak için sınıfa öncülük etme görevi, ancak devrimci bir tutum ve bedel ödemeye hazır bir kararlılıkla gerçekleştirilebilir.

DEVİRİMCİ BİR METAL İŞÇİSİ

Hapisteki gazeteci sayısı 142'yi buldu

P24, OHAL kapsamında basın özgürlüğüne yönelik baskıları raporladığı 'OHAL'de Gazeteciler' çalışmasını, Cumhuriyet gazetesinin dokuz yönetici ve yazarının tutuklanmasının ardından güncelledi. Buna göre son günlerdeki tutuklamalarla birlikte hapisanede bulunan gazeteci sayısı 142'ye yükseldi.

Tutuklanan Cumhuriyet yönetici ve yazarlarına yönelik suçlamaların ve hukuki durumlarının aktarıldığı raporda, ayrıca tüm dünyadaki itibarlı gazetecilik meslek örgütlerinin Tayyip Erdoğan'a yönelik ortak çağrı yayınlandıkları aktarıldı.

'İNTERNET YAVAŞLATMAYA SIKÇA BAŞVURULUYOR'

Raporda, OHAL kapsamında kapatılan basın kuruluşlarında çalışan gazetecilerin gözaltına alınmaları, HDP'li milletvekillerinin tutuklanması, VPN uygulamasını kullanmanın engellenmek istenmesine de değinildi.

P24, Türkiye'deki internet yasaklarını "Ekim ayının özellikle son haftasında, Diyarbakır başta olmak üzere Doğu illerinde internete erişim yasaklanmıştı. Türkiye'de sosyal medya sitelerinin yasaklanmasının olağan bir uygulama olduğu, bundan daha az tepki çekeceği düşünülen internet yavaşlatmaya da sıkça başvurulduğu biliniyor" diye raporuna ekledi.

Raporda dikkati çeken bir konu ise Kürtçe çizgi filmler yayınlayan Zarok TV'nin yayına başlamasına izin verilmesine rağmen kanalın tamamen Kürtçe yayın yapamayacak olması. Zarok TV, RTÜK yasasına göre yüzde 40 Türkçe yayın yapıp, yayınlarında 'Türk kültürünü' anlatmak zorunda. Zarok TV ile birlikte YÖN Radyo'nun da yayına başlamasına izin verilmişti.

GAZETECİLİK HAPİSTE

Raporda hükümlü, tutuklu ya da gözaltındaki gazetecilerin isimleriyle birlikte, OHAL sonrası kapatılan tüm basın kuruluşlarının bulunduğu listede de var. Listede, Gülen Cemaati'ne yakın olduğu savunularak kapatılan yayın organları, DiHA ve JINHA gibi kuruluşlar dikkati çekiyor.

Hapsedilen ya da gözaltı uygulanan gazetecilerin çoğu DiHA, Azadiya Welat ve JINHA çalışanı.

Şan olsun “Yeni Ekimler” yolunda proletaryanın öncü müfrezesine!

Kapitalist-emperyalist sistemin musibetleri adeta bir karabasan gibi insanlığın üzerine her geçen gün daha fazla çöküyor. Dünyada tek bir karış toprak, coğrafya parçası gösteremeyiz ki, emperyalistlerin hegemonya mücadelesine, kanlı çatışma ve savaşlarına sahne olmamış olsun. Ezilen, mazlum halklar bu “kurtlar sofrasında” kurban edilip sistematik kırımlara ve kırımlara uğratılmamış olsun... Bugün “çalışarak yaşamak ya da savaşarak ölmek” ikilemi uluslararası sermaye tarafından renk, ırk, ulus ayırt etmeksizin tüm dünya proletaryasının ve emekçilerinin önüne daha yakıcı bir şekilde çıkarılmıştır.

Burjuva demagogların “sosyal barış”, “kapitalizmin ebediliği”, “tarihin sonu”na dair vaazlarının masallar diyarına yolculuğu henüz son bulmamışken, şimdilerde Ortadoğu coğrafyasından başlayacak olan, hatta başladığı iddia edilen bir 3. paylaşım savaşından söz ediliyor. Bugüne kadar burjuva de-

mokrasininin parlayan yıldızları olarak sunulan emperyalist metropollerde yükselen ırkçılığa, gericiliğe, faşizan yöntemlere ve polis devleti uygulamalarına tanık oluyoruz. Keza “sosyal refahın” kaleleri olarak anılan bu merkezler, yıllar sonra bir kez daha proleter kitle hareketlerinin ve emekçilerin eylemleri altında dövülüyor, sarsılıyor.

Kısacası kapitalist-emperyalist sistemin modern çağda insanlığa sunabildiği yegane gerçeklik en koyusundan bir “Ortaçağ karanlığı ve barbarlığına” geri dönüş olabiliyor ancak. Oysa ki tarih, tüm çelişkileri ve zikzaklarına rağmen varması gereken yere doğru kendi nesnelliği içinde ilerlemeye, akmaya devam ediyor ve edecektir. “Tarih insanlığın önüne henüz çözümeceği türden sorunlar çıkarmamıştır.” Kapitalist-emperyalist sistemin insanlık tarihinde yeni bir barbarlık dönemi olarak dikildiği günümüz koşullarında kurtuluş yolunu, yeni “ikarya” yolculuklarında değil, maddi hayatın ger-

çekliğinde ve sınıflar mücadelesinin yasalarında, yani; bilimsel sosyalizm rehberliğindeki proletarya iktidarı mücadelesinde bulabileceğiz ancak. Özgürlüğün kapıları insanlığa, her şeyden önce “zorunluluğun” kavranmasıyla açılacaktır.

İşte, tarihler 1917’yi işaret ettiğinde Rusya proletaryası şanlı Ekim Devrimi ile tüm dünya proletaryasının önüne “buzun kırılıp, yolun açıldığı” muazzam bir tarihsel deneyimi tam da bu doğrultuda koymuştur. Proletaryanın kendisiyle birlikte tüm insanlığın kurtuluşu yolunda eksileri ve artlarıyla paha biçilmez, benzersiz bir deneyim sunan, kendisiyle birlikte yeni bir çağ açan bu cüretkâr adım bugünlerde 99. yılında hala bir kutup yıldızı misali yolumuzu aydınlatırken aşılmayı bekliyor.

Şanlı Ekim Devrimi’nin deneyimleri ışığında ve proletaryanın tarihsel misyonunda anlamını bulan, Marksizm-Leninizm biliminin rehberliğinde “Yeni Ekimler için ileri” şiarıyla yola

çıkan komünistlerin, proletaryanın devrimci partisini kurmalarının da 18. yıldönümünü kutlamaktayız aynı zamanda. “Yeni Ekimler” yaratma cüretini kuşanan komünistleri ve onun “göz bebeğini” 18. yılında bir kez daha coşkuyla selamlıyoruz.

İnsanlığın önündeki tüm musibetlerin sorumlusu olan kapitalist-emperyalist sistem yeryüzünden sonsuza kadar silinene dek mücadelemizin kararlılıkla süreceğine ve zaferi bizlerin kazanacağına tüm parti ve devrim şehitleri önünde buradan bir kez daha söz veriyoruz.

“Her şey devrimci bir sınıf hareketi için!”

“Şan olsun 18. yılında partimiz!”

“Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!”

“Yaşasın devrim ve sosyalizm!”

TEKİRDAĞ 2 NO’LU F TİPİ
HAPİSHANESİ’NDEN

TKİP DAVA TUTSAĞI ONUR KARA

24 Ekim 2016

